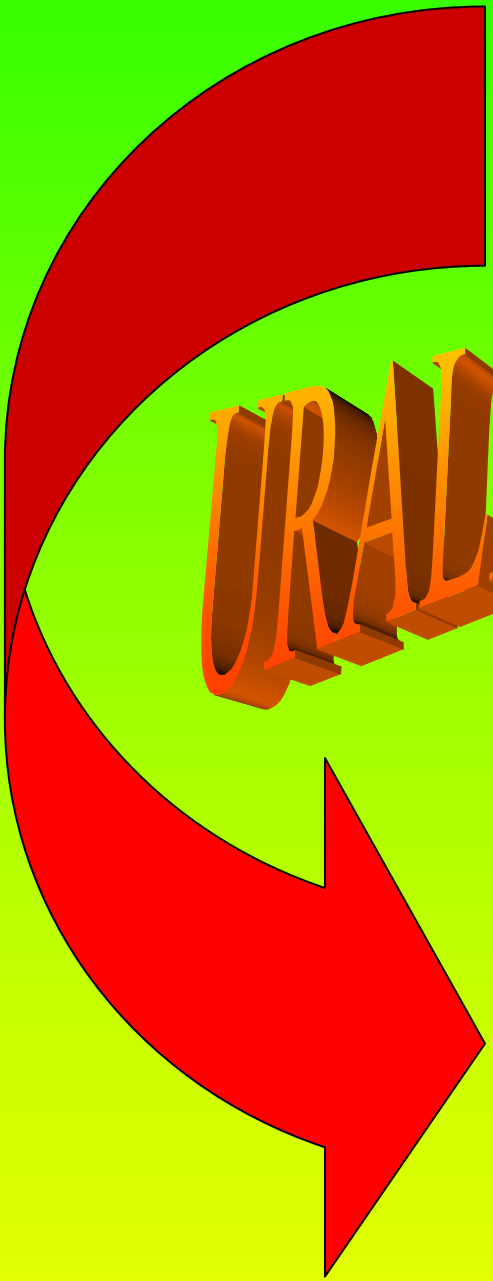
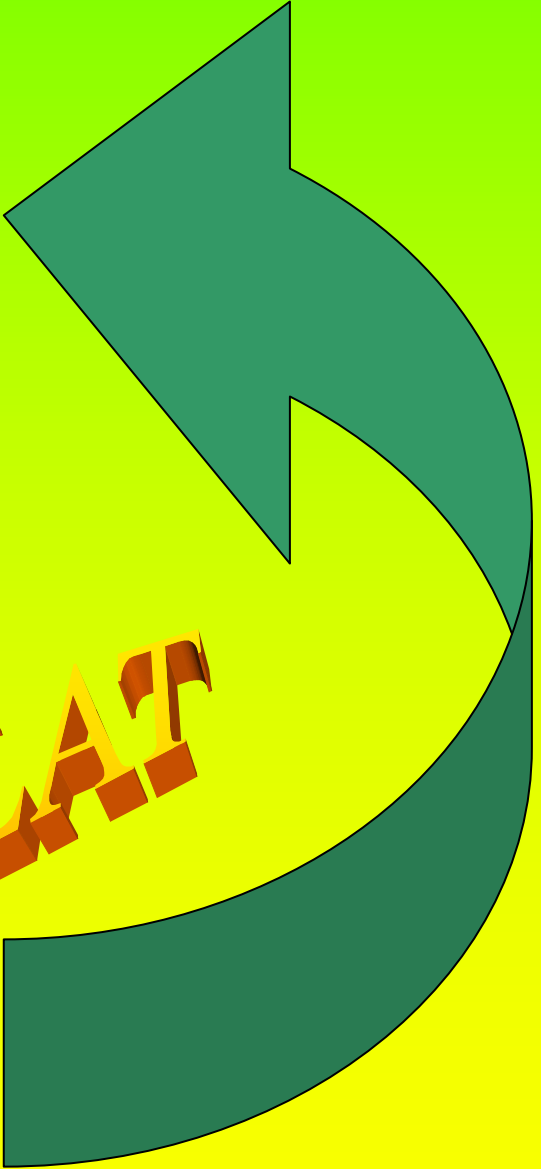

URALKODÁS VAGY

SZOLGÁLAT

Abonyi Sándor

Abonyi Sándor

URALKODÁS VAGY SZOLGÁLAT

Ez a digitális könyv önálló írások gyűjteménye, amelyek külön-külön elérhetők a <https://keskenyut.wordpress.com> oldalon

TARTALOM

A „nagy” szolgálók

Gondolatok az apostoli prófétai mozgalomról

Atyaság

Jézus az Igaz Bíró

A ‘nagy’ szolgálok

A cím első olvasásra talán ellentmondásosnak is tűnhet. Tudjuk azonban, hogy mind az egyházban, mind a világban vannak miniszterek (Ministry-ek, azaz *szolgálok* – a szó eredeti jelentése szerint). A kérdés valójában az, hogy milyen értékrendet (világi vagy krisztusi) veszünk figyelembe, amikor azt vizsgáljuk, hogy kik is a ‘nagy’ szolgálok valójában. Sok félreértés és zavar van ezen a területen egyrészt az értékrendek felcseréléséből, másrészt a kialakult piramisszerű szervezeti struktúrák alkalmazásából adódóan. A ‘nagy’ szolgálok a piramis csúcsán – mindenki felett – helyezkednek el, ami valójában azoknak a helye, akik ‘uralkodnak’. A biblikus *szolgálonak* ezzel ellentétben alázasnak kell lenni, ami ellentmond a piramis-szerű parancs-uralkodó rendszer működtetésének, még ha alázasan igyekszik is valaki a legfelső szint pozícióját betölteni.

A világban is elvárják egy „minisztertől”, hogy ne önmaga felé, ne a saját, hanem mások, a nép érdekeit szem előtt tartva *szolgáljon*. Mennyire így kell, hogy legyen ez az egyházban, ahol a bibliai értékrend – zsinórmérték – szerint ez alapkövetelmény és természetes kell, hogy legyen.

Tudjuk, hogy a világ értékrendje ellentétes a krisztusi – keresztyén – értékrenddel, mert a világ fejedelme, a Sátán ösellenség, aki maga is fellázadt a szolgálat ellen, mások fölé akarta emelni magát, sőt egyenlő akart lenni Istennel. Ez az Isten ellen lázadó, felfelé törekvő, másnak fölébe kerekedő szemlélet hatja ma át a világot és ez határozza meg alapvetően az értékrendjét is. Eszerint az a ‘nagy’, aki minél magasabbra tör és minél több embert tudhat a hatalma alatt. A világ és Isten értékrendje két egymásnak ellentmondó, és egymással kibékíthetetlenül szembenálló értékrend, mert ami a világ szemében általában ‘nagy’-nak számít, az Isten szemében kicsi, vagy éppenséggel semmi.

Jézus azt mondta magára, hogy a világnak semmije sincs benne és Jézushoz hasonlóan a keresztyének is a világból kihívottaknak, attól elválasztottaknak kell lenniük. Tehát a cél az, hogy bennünk sem legyen semmi, ami a világból való. A világi emberek jogosan várhatják el a kormánytisztviselőktől (miniszterektől), hogy a nép érdekeit képviseljék. A világ sem tudja azonban magát függetleníteni a világ értékrendjétől és a bukott óemberi természettől, képtelen egy Isteni értékrendnek megfelelni, bármennyire is igyekezne. Ez az elvárás inkább cél és szólam marad többnyire, mert a világi emberek képtelenek megtagadni óemberi természetüket. Erre csak akkor lesz képes valaki, ha megtér és Krisztushoz hasonlóvá válik.

Krisztus egyháza újjászületett tagokból áll, akik valóban halálba adták óemberi természetüket. Ők valóban keresztyéneknek nevezhetők, és nekik megvan az a lehetőségük, hogy *krisztusi indulattal szolgáljanak*.

A keresztyénekre is hat azonban a környező világ nyomása, és ha nem elég éberek, és ha a megélhetéstől való félelem és egyéb félelmek miatt belemennek kompromisszumokba, akkor a világgal megalkudva ők is egyre inkább a világhoz válnak hasonlóvá.

A kérdésre visszatérve tehát, hogy valójában kik is a ‘nagy’ szolgálok nem lehet kikerülni azt a kérdést, hogy világi vagy a krisztusi, azaz a Biblia értékrendje szerint vizsgáljuk-e a kérdést.

A keresztyének szemében ma egyes ‘pásztorok’ és evangélisták „nagy” szolgálok, főleg azok, akik külföldön is ismertté váltak, és a világi ‘sztárokat’-hoz hasonlóan nagy népszerűségnek örvendenek. Tudjuk azonban azt is az igéből, hogy a ‘pásztor’ csupán az egyik szolgálati ajándék az öt közül, amit Jézus az egyháznak adott, és a szolgálati ajándékok felsorolásakor az utolsó előtti a sorban. (Ef. 4.11) Az utóbbi években – az apostoli-prófétai mozgalom keretében – megjelentek szolgálok, akik ‘apostolok’-nak nevezik magukat, ezzel együtt igényt tartva arra, hogy ők legyenek a legnagyobbak: a pásztorok fölött, a ‘piramis’ csúcsán helyezve el magukat. A tekintélyüket (nagyságukat) a ‘pásztorolt’ gyülekezetük létszámával és a ‘hálózatukhoz’ tartozó gyülekezetek számával igyekeznek alátámasztani. Az ige szerint az Ef. 4.11-ben lévő felsorolás elején lévő apostolok és próféták valóban az egyház alapját képezik, mert mint írja az ige az egyház az „apostolok és próféták alapján” épül fel, ahol a szegletkö maga Jézus Krisztus; Ő az első mindenekben. Ő a „szegletkö”, az első az alapon is, mindeneknek az alapja.

Azzal együtt azonban, hogy az apostolok és próféták súlya, fontossága az egyház szempontjából valóban a legnagyobb kellene, hogy legyen, az ige semmiféle hatalmi piramisról nem beszél. Az 1 Péter 5.1-ben beszél viszont arról, hogy az apostol *társa* a presbitereknek, akik tulajdonképpen pásztorai a gyülekezetnek, velük és a hívőkkel azonos szinten, ‘köztük’ van.

Gondoljunk a ház példázatára, amiről többször beszél az ige. Az alap mindig alul helyezkedik el, az hordozza az egész ház terhet. Ha krisztusi értelemben beszélünk esetleg piramisról, akkor az legfeljebb egy feje tetejére állított piramis lehetne, ahol néhányan alul vannak, és ‘nagy’ terheket hordoznak. Ha a népszerűséget nézzük, akkor a Bibliából megismert apostolok és próféták szolgálatára gondolva nem mondhatnánk, hogy ‘nagy’ népszerűség övezte őket. Lásd például Pál apostol szolgálatát: többször megbotozták, megkövezték, a zsidók halálra keresték és az élete végén fogoly volt Rómában, és még az „ázsiabeliek is elfordultak tőle, mind”. Végül kivégezték! Ez nem olyan nagyság, siker és hírnév, amire bárki is vágya emberi, világi mércével mérve. A legjobb példa azonban erre is Jézus maga, aki Isten szemében kétség nélkül a „legnagyobb” volt, az övéi azonban (a világ értékrendjét gyakorolva) elutasították, meggyalázták, kigúnyolták, megalázták, megverték és közönséges bűnözőkkel együtt feszítették meg.

Nekünk hívőknek Ő kell, hogy az igazi példaképünk legyen a szolgálatban. Ilyen értelemben azonban még az egyházban sem akarják sokan követni Őt, hanem többnyire inkább a világ értékrendje szerinti nagyságra vágyanak.

A Biblia akkor beszél a szolgálok nagyságáról, amikor Jézus tanítványai „versengeni” kezdenek, hogy közülük „ki a nagyobb”? Jézus arról beszél nekik, hogy az alázatosak szolgálnak és kicsik a világ szemében, de nagyok Isten országában. Figyelmezteti őket arra is, hogy a világban a „nagyok” uralkodnak a többiek felett, de nálatok ez ne így legyen, hanem aki nagy akar lenni, az legyen mindenkinek a szolgálója!

Ha az úr és a szolga egymáshoz való viszonyára gondolunk, akkor már a gondolat is ellentmondásosnak tűnik, hogy egy szolgát – aki a pozíciójából adódóan éppen a legalacsonyabb és a kicsiséget jelképezi – ‘nagy’-nak nevezzünk. Szokták manapság – főként az apostoli, prófétai mozgalomban – a Jézus által az egyház építésére adott öt szolgálati ajándékot „fő” szolgálatoknak is nevezni. Ezekre lehetne mondani, hogy az egyház szempontjából meghatározó szolgálatok (alapok), mert ezek nélkül az egyház nem tud a felnőtt korra eljutni. Azok a szolgálok azonban, akik ma ezeket a szolgálati ajándék megnevezéseket, mint *címet* és *pozíciót* használják, többnyire nem azonosíthatók azzal, amiről az Ige beszél. Az Ige ugyanis sehol sem használja a szolgálati ajándékok megnevezést *címként*, mint ahogyan azt ma egyes szolgálok teszik. Az Igében csak ilyeneket találunk: „*Pál, Jézus Krisztus szolgálója, elhívott apostol, nem emberek, hanem Isten akaratából...*” stb.

Sajnos az egyházat is megfertőzte a világ szelleme és elterjedt az egyházban is különböző címek használata (püspök, érsek, bíboros, avagy apostol, pásztor...). Jézus, amikor itt járt a földön, került a címek használatát, pedig Ő valóban Király és Főpap volt és az ma is, de nem tartott rá igényt, hogy annak hívják. Benne olyan *indulat* (motiváció) volt, hogy mielőtt elkezdte volna a földi szolgálatát *megalázta magát* és az Isteni magasságból *alászállva szolgáló formát* vett fel. Ma sajnos sok szolgáló pontosan fordított utat akar bejárni: a szolgáló formát elfelejtve, felfelé akar emelkedni – vagyis világi értelemben akar „nagy” lenni. Személyes „karriert” (szolgálatot: Ministry-t) akarnak felépíteni maguknak az egyházban, és sokszor nem az egyházat építve és másokat felemelve, hanem mint ‘urak’, másoktól alávetettséget és elismerést várva szeretnének hírnevet szerezni maguknak.

Ma az egyház sok szempontból – a formákat és kifejezési módokat és azok tartalmát tekintve – ószövetségi állapotban van, vagy még azt sem éri el:

- sok ószövetségi próféta hitelességét, akik többnyire dorgáltak és megtérésre szólítottak fel, és ezért legtöbbjüket meg is ölték, a mai „próféták” – néhány kivételtől eltekintve – meg sem közelítik. Többen mondják ma, hogy a mai ‘próféták’ inkább ‘karizmatikus jövőmondók’: csak ‘jót prófétálnak’! Ez az ige szerint a hamis próféták jellemzője!
- már az ószövetség idején sem volt Isten akarata, hogy Izraelnek – a körülöttük lévő pogány népekhez hasonlóan – királya legyen. Ma úgy tűnik, sok szolgáló nem Jézust, hanem inkább Dávid királyt és Mózeszt tekinti példaképnek, és ‘Mózes székében ülve’ inkább király, próféta és főpap akar lenni egy személyben. Látjuk az egyházban ma azt az emberi erőfeszítést,

ahogyan a gyülekezetek egyszemélyi vezetői pásztori *pozíciójukban* – mindenki fölé emelve magukat – teljhatalommal, Saul király módjára, egy személyben ennek a három (király, próféta, főpap) ószövetségi szolgálatnak akarnak megfelelni. Ez teljességgel lehetetlen, ezért van az, hogy sok pásztor idő előtt kiég, a családjára nem jut elég ideje és sokan idő előtt megbetegednek, vagy esetleg meg is halnak. Ez figyelmeztető jel kellene, hogy legyen, hogy itt valami nincs rendjén. Emberileg képtelenség egy személyben Isten minden ajándékával szolgálni. Ez irreális, biblia ellenes elvárás egy pásztor felé! Jó lenne ezt belátni, mielőtt még több ember egészsége, a családja és a gyülekezet is kárt szenved. Ha ebben mielőbb változás lenne, és az egyszemélyes pásztor helyett, bibliai mintát követve, több presbiter beállítására kerülne sor, akiken keresztül mind az 5 „fő” szolgálati ajándék működése megvalósulhatna, az mindenki javát szolgálná.

Az Újszövetség időszakában, ha lehet *pozícióról* beszélni, akkor azok a *presbiter*ek és a *diakónusok*, akiket a helyi gyülekezetekben állítanak szolgálatba, de ott nem a pozíción, hanem a szolgálaton van a hangsúly. Az Ige figyelmezteti is a presbitereket, hogy „ne úgy, hogy másokon uralkodjanak, hanem mint akik szolgálnak.”

Most az Újszövetség időszakában élünk, ezért a szerint is kell gondolkodnunk, és viselkednünk, szellemben és nem testben járnunk. Ha Jézust tekintjük fő példaképünknek, vagy Péter és Pál szolgálatára gondolunk, az ő ‘nagyságukat’ senki sem kérdőjelezi meg. Róluk tudjuk, hogy betöltötték szolgálatukat, de az életük végét tekintve, világi értelemben nem nagy dicsőség övezte őket. Tanítványaik elhagyták, elárulták őket, sokan elfordultak tőlük és végül kivégezték őket. Erre nem mondhatjuk, hogy nagy népszerűségnek örvendtek volna, hanem éppen fordítva. Pál szavaival élve: a „világ szemetje” voltak. Az örökkévalóság szempontjából nézve azonban – és ez a fontos Isten szemében – valóban ‘nagyok’ voltak. Ha Isten szemével nézzük a dolgokat, akkor el kell gondolkodnunk azon, hogy kik is a ‘nagy szolgálók’ az egyházban valójában. Azok, akik magukat felemelik és mások ‘sztárolják’ őket, esetenként ‘Mercedes’-el, helikopterrel vagy saját repülőgéppel járnak, személyes testőreik vannak, akiknek közelébe sem férközhetnek az ‘átlag-hívők’? Közben többen kudarcot vallanak a házasságukban vagy ‘Éli főpap’ módjára viszonyulnak gyermekeikhez és a gyülekezetük tagjaihoz, esetenként pénzügyi botrányokba bonyolódnak, mert fontosabb számukra a hírnév, mint az Úr nevének felemelése. Mindezzel együtt folyamatosan Jézus nevét emlegetik. Az ilyen szolgálók nem jó példaképek az egyházban, és rossz példájukkal nem az egyház épülését, hanem annak rombolását szolgálják. A rossz példaképeknek sajnos van más következménye is. Senki sem akar nyilvánosan saját alkalmatlanságáról beszélni, ezért az üzenetükben megalkudnak és kerülnek olyan alapvetően fontos témákat, mint a házasság –, a család szentsége, a kereszt hordozása minden nap, az Úrnak való engedelmisség stb. Az életükről, ami a Biblia szerint alapvető fontosságú, a figyelmet elterelve olyan témákat helyeznek előtérbe, mint Isten feltétel nélküli szeretete, végtelen kegyelme, a kenet fontossága stb. Ezeknek természetesen van helye, megfelelő kiegyensúlyozottság mellett.

Fel kell hívni a figyelmet ma egy nagyon fontos dologra, mégpedig a házasság és a család szétesésére, mivel a világi szokások benyomultak az egyházba. Hívők között is terjed a válás és a világ nagy nyomása miatt a hívő házasságok és családok életvitele is messze a biblikus norma alatt marad, ami nem példaértékű a világ számára.

Ne felejtsük el, hogy az 1 Tim. 3 szerint a férfiszolgálok minősítésének első szintje a család. Aki a családban feddhetetlen és példamutató módon él és jól 'igazgatja' a családját (fej a családjában), gyermekeit engedelmisségben tartja, csak az jöhet szóba, hogy presbiter (vezető) lehessen és mások felé is szolgáljon. Ez nem egy elhanyagolható kérdés, amikor valakit szolgálatba állítanak, hanem un. kizáró kritérium, vagyis, aki ezeknek nem tud teljes egészében megfelelni az nem alkalmas a szolgálatra. Ha pedig megfelel a szolgálatba állítás idején, de később olyan változás következik be az életében, ami miatt alkalmatlanná válik, akkor le kell mondania, vagy vissza kell hívni őt a szolgálatból. Személy szerint úgy látom, hogy ma olyan erős a környezet – a világ – nyomása minden téren, hogy ez önmagában is nagy kihívás az elsődlegesen férj szerepében szolgáló férfi számára, hogy tudjon feddhetetlen lenni, jól igazgatni a családját (gondot viselni róluk). A feleség pedig legyen engedelmes, tisztelje a férjét, gyakorolja a vendéglátást és engedelmisségre neveljék gyermekeiket.

Feltétlenül szükséges, hogy ennek a családon belüli biblikus szolgálatnak megfelelő tisztelete legyen az egyházban, mert ez egyáltalán nem „kis” szolgálat, ezt mindenki tudja, és ez a szolgálat a próbája és az alapja minden más „nagyobb” szolgálatnak. Ha valaki 'csődöt mond' ebben a 'kis' szolgálatban, akkor nincs értelme nagy szolgálatról beszélni, mert ha valaki a saját családjára sem képes gondot viselni, az ige szerint az rosszabb a hitetlennél is. Sokan ezt az igei elvárást könnyedén átugorják, figyelembe sem veszik, és csak az ajándékok működére irányítják a figyelmet, mintha az minősítené egy szolgálot. Sajnos a hívők is elfelejtkeztek arról, hogy csak ezen az „alapvizsgán átmert” szolgálok személyét és szolgálatát fogadhatják el. Hogyan tud egy szolgáló egy férj, egy házaspár, egy család felé szolgálni a gyülekezetében (a nagyobb családjában), ha valaki a saját családjában (a kisebb gyülekezetben) 'csődöt mondott'? Teljesen torz az a szemlélet, hogy bűnbe esett, elvált, majd újránősült és gyermekei paráznaságát elnéző pásztorok pásztoroljanak gyülekezeteket. Teljesen ellentmond a Biblia elvárásainak és önmagában is botránykő. Hogyan lehetne valaki 'nagy', ha a kicsin sem tud hű lenni? Isten az, aki előtt számot kell adni mindenkinek, az utolsó napon! Ő fog megítélni mindenkit, és hiszem, hogy az itt leírt Isteni értékrend szerint.

Elharapózott az egyházban egy torz – a világéhoz hasonló, a médián keresztül terjesztett hollywoodi – értékrend és erre, mint jelenségre feltétlenül fel kell hívni a figyelmet. Könnyen meggyőződhet erről mindenki – főleg akik angolul tudnak – időnként elolvasva a neten egy-egy híres szolgáló nyilvános botrányáról szolgáló történetet. Figyeljük meg, hogy a keresztyének között a sokak által 'nagy'-nak tartott szolgálok ki nevét is emelik fel valójában? A magukét vagy Jézusét? Javaslok egy egyszerű próbát! A neten a Google vagy más keresőbe írjuk be Jézus Krisztus nevét és ellenpróbaként a sokak által ismert, sőt híres szolgálok neveit. Lehet, hogy ez nem egy hiteles próba, de sok mindenről árulkodik. Amikor ezt megtettem, a kép nagyon elszomorított. Jézus nevét inkább a világ (Jézus Krisztus szupersztár című film kapcsán)

vagy különböző – ‘keresztyénnek nevezett’ – szervezetek említik néhányszor, és ők sem úgy, ahogyan arra Ő méltó lenne. A magukat evangéliumnak tartott közösségek „nagy” szolgálóinak nevei ezzel szemben oldalakat töltene meg. Jézus ilyen esetre mondja, hogy *„bizony mondom néktek: elvették jutalmukat!”* Kinek a neve kerül tehát felemelésre és megdicsőítésre valójában?

Ez egy költői kérdés volt csupán? Nem kellene ennek így lenni!

Nem bűn az egyházban sem, ha valaki ‘nagy’ akar lenni, de ne a világ értékrendje szerint, hanem Jézus szavai szerint. Az Úr örülne neki, ha az utolsó ítéletkor minél több hívőhöz így szólhatna:

*„... Jól vagyon jó és **hű szolgám**, kevesen voltak **hű**, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe.”* Máté 25.21.

Vigyázzunk! Véletlenül se tévesszük össze a szolga és az úr szerepét, ami sajnos megtörténik időnként az egyházban, hanem tényleg szolgák maradjunk.

Az Atya féltékeny az Ő dicsőségére. A dicsőségét senki másnak nem adja. Ha valaki mégis felmagasztalja magát, akkor bizonyos lehet benne, hogy előbb-utóbb megaláztatásban lesz része. Az ige ezzel szemben azt ajánlja mindenkinek, hogy aki ‘nagy’ akar lenni, az legyen mindenkinek a szolgája – valósággal. Alázza meg ezért magát mindenki, mint ahogyan Jézus is tette a szolgálata kezdetén, hogy az Úr legyen az, aki felmagasztaljon mindenkit.

Az Úr vágya az, hogy minél több ‘nagy’ szolgáló legyen, de az Ő és nem a világ értékrendje szerint. Az Övé kell, hogy legyen minden dicsőség, mert egyedül csak Ő méltó rá.

Gondolatok az apostoli-prófétai mozgalomról

Az elmúlt évek prófétai konferenciái, több külföldi apostol Mo.-i szolgálata, sőt néhány hazai szolgáló kiküldése után, az egyház eljutott oda, hogy nyíltan beszélhetünk az Ef. 4.11. szerinti szolgálati ajándékok – azon belül is az apostoli és prófétai szolgálatok – biblikus szerepéről és helyéről az egyházban, az egyház vezetésében. Sokan a prófétai szolgálatot többnyire az Ószövetségben lévő próféták mintájára gondolják el, esetenként Illésre gondolva, akiről tudjuk, hogy „hozzánk hasonló volt” és még tüzet is hozott le az égből. Kevesen látják azonban tisztán a próféták szolgálatát ma egy Szent Szellemmel betöltekezett hívők közösségéből álló gyülekezetben, ahol – tudjuk az Igéből, hogy – „mindnyájan prófétálhatnak”.

Elégge tisztázatlan sok hívő – estenként vezető – gondolkozásában is az apostol személye és szolgálata. Sokan egyáltalán nincsenek tisztában vele mi az ő elhívása, hatóköre, „jogosítványa” és miről lehet felismerni őt.

Az apostoli és prófétai szolgálatok szükségességéről, fontosságáról, szerepéről és helyéről az egyházban a www.keskenyut.wordpress.com blogon sok kiváló, letölthető írás és Audio tanítás található, amik kellő súllyal méltatják és beszélnek ezen szolgálatok szükségességéről és fontosságáról az egyházban. Ezekkel magam is azonosulni tudok és hálás vagyok Istennek ezért a mostani időkben megtapasztalható mozdulásáért. Hiszem, hogy akiket a Szent Szellem vezet ma, és megragadják Isten aktuális akaratát, azok támogatják a Szent Szellemnek ezt a mozdulását és az időnként sajnos tapasztalható zavaró dolgok ellenére is segítő mentalitással állnak hozzá. Fontos ez a hozzáállás ehhez az új mozgalomhoz, hogy az időnként valóban tapasztalható zavarok miatt ne vessünk el az egészet, hanem, ami jó azt igyekezzünk megtartani, ami pedig rossz, azt legyen bátorságunk kimondani és elvetni. Ennek gyakorolásához azonban kellő érettségre és biblikus megítélésre van szükség, amihez néhány gondolattal szeretnék az alábbiakban hozzájárulni. Szeretném felhívni a figyelmet néhány, eddig tapasztalt, kérdéses terület megvizsgálásának szükségességére, igei alapelvek megadásával segítve a megvizsgálást.

A megvizsgálásra fel kell készülnie a gyülekezeteknek, mert Jézus maga figyelmeztet bennünket annak fontosságára. Az utolsó napokban „sok hamis próféta támad, akik az Ő nevében sok hatalmas dolgot tesznek és elhítetik, ha lehet még a választottakat is”; és ezeket a hatalmas szolgálókat Jézus nem ismeri, sőt gonosztevőknek nevezi őket.

„És sok hamis próféta támad, akik sokakat elhítetnek.” Máté 24:11

„Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt. Őrizkedjetez pedig a hamis prófétáktól, akik juhoknak ruhájában jönnek hozzátok, de belől ragadozó farkasok. Gyümölcseikről ismeritek meg őket. ...minden jó fa jó gyümölcsöt terem; a romlott fa pedig rossz gyümölcsöt terem. Minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágattatik és tűzre vettetik. ...Nem min-

den, aki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megy be a mennyek országába; **hanem aki cselekszi** az én mennyei Atyám akaratát. **Sokan mondják majd nékem ama napon:** Uram! Uram! **nem a te nevedben prófétáltunk-e, és nem a te nevedben űztünk-e ördögöket, és nem cselekedtünk-e sok hatalmas dolgot a te nevedben?** És akkor vallást teszek majd nékik: **Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosz-tevők.**” Máté 7:14-23

Jézus szavai kellő óvatosságra intenek minket hangsúlyozva ez által a megvizsgálás fontosságát. Érdemes megfigyelnünk, hogy Jézus milyen szempontok szerint gyakorolja az ítéletet, mert ezzel tanítani akar bennünket is, hogy mi is ezekre figyelve gyakoroljuk a megvizsgálást, megítélést. Több, számunkra meglepő dologra hívja fel a figyelmet, amik a következők:

- **a hamisak sokan vannak** (ők a többség) és az igaziak vannak kevesen (ők a kisebbség), akik a „keskeny úton járnak”; ez azt jelenti számunkra, hogy nem szabad, hogy a tömeg, a sokaság vonzása megtévesszen bennünket! (A sokaság nem bizonyíték az igazságra, mert akkor a világ képviselné az igazságot és nem a keresztyének!)
- Vigyázni kell, mert **a hamis szolgálok látszólag** úgy jönnek, mint a **bárányok, de belül** (motivációikat tekintve) valójában „ragadozó farkasok”,
- **Ne a jelekre, a csodákra és arra figyeljünk, amit egy szolgáló mond, hanem a szolgáló személyes életére és jellemére – a „fára”**; arra, ahogyan él és ahogyan cselekszik,
- **Figyeljünk a szolgáló „gyümölcseire” – zavar, megosztás, szakadás?** Vagy egység-teremtés, békesség, mindenki épülése?

Jézus szavait szem előtt tartva nézzük most meg, milyen kérdéses, tisztázásra szoruló területek vannak ma az új apostoli mozgalomban.

Az rögtön látszik, hogy **sok** messziről (USA, sőt Afrika) jött **apostol és próféta** szolgálatát

- **jelek és csodák** kísérik, és a figyelmet elsősorban ezekre akarják irányítani,
- **apostolnak és prófétának mondják magukat**,
- **akiknek 5 -10 ezer fős gyülekezeteik vannak** (a sokasággal próbálnak meggyőzni másokat igazukról, hitelességükről),

ez azonban önmagában még nem szabad, hogy megtévesszen bennünket, mert **Jézus szerint ez semmit nem jelent**; sőt lehet egy figyelmeztető jel, amire jó odafigyelni. Alaposan meg kell vizsgálni a szolgálok magánéletét, jellemét és szolgálatának gyümölcseit. Jézus szerint a „fa” és annak gyümölcse összetartozó fogalmak és ahhoz, hogy igaz ítéletet tudjunk tenni, ahhoz ezeket kell megvizsgálni. Ezek azok, amikről szinte semmit sem hallunk vagy látunk, és ez ma nem képezi vizsgálat tárgyát. Sőt

elterjedt egy olyan, új – Biblia ellenes – gyakorlat is, hogy tiltottnak számít a megvizsgálás. Esetenként hallunk botrányokról is, amiket igyekeznek elsimítani és „megmenteni” a bukott szolgálókat, hogy akadálytalanul szolgálhassanak tovább.

Annak megállapítására, hogy egy szolgáló jó vagy rossz „fa” és hogy a szolgálata során milyen gyümölcsökre számíthatunk, ahhoz a következő kérdéseket kell tisztázni:

- Hűséges a feleségéhez, vagy válás és parázناسág kíséri az életét?
- Gyermekai (sőt unokái) követik a hit útján és a szolgálatban, vagy meg sem tértek és a világban élik életüket (valójában „Éli fiai”)?
- Pénzügyei rendezettek vagy anyagias, pénzügyi zavarok jellemzik az életét?
- Példamutató (rendezett) életet él, világi szomszédjai, rokonai jó véleményekkel vannak róla, vagy ők is kifogásokat találnak az életében?
- Szolgálatát az egy településen élő hívők egységének építésére, mások fel-emelésére, a békességre való törekvés jellemzi és nem saját hírnevének, nagyságának, hálózatának növelésre való törekvés, megosztást és zavarokat okozva?

Ez az, amit Jézus kér tőlünk. Ezeket kell megvizsgálni, amikor a „fa” és annak várható „gyümölcse” példázatáról beszél. A „nagy zöldellő lomboszat és a dús levélzet” nem szabad, hogy megtéveessen bennünket, mert ha „nincsenek jó gyümölcsök, akkor az a fa kivágattatik”.

Az apostol szolgálatával kapcsolatban – Pál apostol szolgálata nyomán – sokszor az él az emberekben, hogy az apostol az, aki gyülekezeteket plántál. Az igazságnak azonban ez csak az egyik része. Nem szabad elfelejteni, hogy ma sokszor már nem az a feladat, hogy pogány környezetben kell új gyülekezeteket plántálni, mert minden kisebb településen legalább két-három magukat keresztyénnek nevezett közösségnek (felekezetnek) vannak „plántált gyülekezetei”. Ma egy ilyen környezetben az apostoloknak elsősorban már nem annyira a gyülekezetplántáló, hanem inkább az egységteremtő és gyülekezetépítő munkájára lenne inkább szükség a „felekezeti gyülekezetek” által szétszabdalt hívők között, amikről nem annyira az Apostolok cselekedeteiben, hanem inkább Pál apostol gyülekezetekhez írt leveleiben olvashatunk. Sok kérdést felvet az is, hogyan „állhatnak be a helyükre” egy ilyen kusza hívő háttér mellett az apostoli és prófétai szolgálatok. Ez egy érzékeny terület, aminek lehetnek „személyes vesztesei” is – főként a mai pásztorokra gondolok –, viszont győztése csak az Úr lehet és semmiképpen sem emberek. Nagy bölcsességre, türelemre, kölcsönös elfogadásra és szeretetre van ma szükség ahhoz, hogy valóban előre lehessen haladni ezen a területen és ne további szakadások, veszteségek legyenek a „gyümölcsei” ennek az egyébként áldásos törekvésnek a már amúgy is eléggé szétszabdalt egyházban.

Úgy gondolom a sok tisztázatlan kérdés, az esetenként tapasztalható nem tiszta motivációk miatt sok zavar, ellenállás és félreértés van ma az apostoli és prófétai szolgálatoknak az egyházba való beilleszkedésével kapcsolatosan. Sokaknak vannak

félelmeik és fenntartásaik a nem megfelelő információk, igeileg nem kellően megalapozott értelmezés, gyakorlati tapasztalat hiánya, vagy éppen a gyakorlatban szerzett – esetenként valóban riasztó – tapasztalatok miatt. Érthető az ellenállás és a zavar, mert sokan egy számukra ismeretlen, új dologgal találkoznak. A helyzetet nehezíti az is, hogy ezzel egy időben gyakorolni kellene a megítélés (igaz-hamis) felelősségét is. A probléma nem az, ha a hamisat elutasítjuk, hanem az, ha az igazit. Természetesen fel kell nőni arra az érettségre is, hogy a gyülekezetek érett módon gyakorolni tudják a megítélést, újabb problémák és sérülések okozása nélkül. Úgy tűnik ma még a hívő közösségek nincsenek az érettségnek azon a szintjén, hogy ez elvárható lenne tőlük. Ezért fokozott a felelőssége azoknak az érett szolgálóknak, akiket Isten ilyen területen használni akar.

Az apostoli és prófétai mozgalom az utóbbi években kezdett „utat törni” a keresztyén gondolkodásban, és sokan talán – „bölcс óvatosságból” – úgy gondolják, hogy jobb ebből kimaradni. A helyzet azonban az, hogy ebből nem lehet „kimaradni”, előbb vagy utóbb mindenki közvetlen kapcsolatba kerül vele és állást kell foglalnia.

Meg kell találni egy hiteles, biblikus, tájékoztatás kereteit és módját, és szükség van pozitív példákra, hogy egy új gondolkozást igénylő rendszer a mindennapi gyakorlat részévé tudjon válni.

A sok zavart okozó információk helyett világos, biblikus válaszokat kell adni a hívőknek, főként gyülekezetvezetőknek.

Joggal okoz zavart és ellenállást, ha a megjelenő új apostolok és próféták – ahelyett, hogy partnerségről és segítségről beszélnének – a nekik való „alávetettség” és az általunk való „befedezettség” szükségességét hangoztatják, már-már feltétlen engedelmességet, elkötelezettséget várva el a helyi gyülekezetektől és azok vezetőitől. Sokszor a helyzet tovább bonyolódik, mert a megjelenő új apostoli szolgálók a „szellemi atya” szerepében jelennek meg, ami tovább növeli a helyzet tisztázatlanságát, mert ez a gyakorlat az egyházban már évszázadok óta ismeretlen, aminek helyreállítása szintén aktuális.

Bejön tehát egy további tisztázatlan szerep, nevezetesen a „szellemi atyaság” kérdése, ami szokatlan, ezért tisztázásra szorul. Látható az Újszövetségben, hogy Pál apostol a Korintusi gyülekezet atyjának nevezi magát (1 Kor. 4.15), azon kívül Timóteust és Tituszt is szellemi fiának nevezi (1 Tim. 1.2,18; 2 Tim. 1.2, Tit. 1.3). Péter apostol Márkot tekinti szellemi fiának (1 Péter 5.13). Nagyon is biblikus dolog tehát a szellemi atyaság kérdése és igen nagy szükség van rá az egyházban, csak ez ma még szokatlan, most kezdjük tanulni és megszokni. A Szent Szellem munkálja ki ennek szükségességét, mert az igéből látjuk, hogy az utolsó időkben Isten akarja „az atyák szívét a fiakhoz, a fiak szívét pedig az atyákhoz fordítani”. Az elmúlt néhány évben szerzett személyes tapasztalatom az, hogy ezt a fajta kapcsolatot a Szent Szellem kell, hogy kimunkálja, és kölcsönös elfogadáson kell alapulnia. Ez nagy felelősséget – egy szellemi többlet terhet – is jelent az „atyák” számára azok felé, akiket Isten szellemi fiakként rájuk bíz. Tapasztalatom szerint – ebben a szétszaggatott családokkal terhelt,

bonyolult világunkban, amiben nem könnyű eligazodni – vannak „fiak”, akik keresik és vágnak érettebb szolgálók atyai támogatására. Hiszem, hogy az egyház még csak most kezdi igazán tanulni a szellemi atyaságot és a fiúságot.

Az apostoli és prófétai alapoknak az új apostoli prófétai mozgalomban ‘apostoli és prófétai vezetés’-ként való értelmezése téves elgondolás. Az „alávetettség” és az apostoli és prófétai szolgálók felé való személyes „elkötelezettség” hangsúlyozása azt „üzeni” mások felé, hogy vannak ajándékokkal rendelkező apostolok és próféták és ők az „elsőrangú szolgálók” – a „bölcs atyák” –, a helyi gyülekezetek és azok vezetői pedig „másodrangú”; ajándékokkal nem rendelkező „fiak”, akik felé szolgálni kell. Ennek a hatalmi típusú megközelítésnek – akárhogy is fogalmazzuk meg, az üzenete az, hogy az apostolok és próféták vannak felül, ők az „urak”, az alávetettek pedig „szolgák”, akik kötelesek engedelmeskedni. Ez a meghatározás teljesen téves. Az egyház „az apostolok és próféták alapkövén épül”, és ez azt jelenti, hogy pontosan ők az épület „alapja”, akik „alul” kell, hogy legyenek”, „szolgai pozíciót” felvéve. Ez azt igényli, hogy az új apostolok és próféták – kellő alázatossággal és szerénységgel – másoknak szolgálni és másokat felemelni, és ne másokat „maguk alá vetve” „uralkodni” akarjanak. Ha Jézus példáját követjük ebben is, aki az apostolok közül is az első volt, akkor az apostoloknak azt kell tenniük, amit Ő is tett:

„... az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is, aki, mikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy [ő] az Istennel egyenlő, Hanem önmagát megüresítette, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlónak lévén;” Fil. 2:5-7

Az 1 Péter 5.1-3-ban Péter apostol, akit sokan tévesen az apostolok vezetőjének vagy első számú apostolnak gondolnak így nyilatkozik erről:

„A köztetek lévő presbitereket kérem én, a presbitertárs”, ... „nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példaképei a nyájnak.”

Az apostoloknak és a helyi gyülekezetek presbitereinek társaknak kell lenniük, akik a hívők között kell, hogy legyenek, és nem felettük uralkodva.

Isten a szívemre helyezte és tizenöt éve kutatgatom az egyház (gyülekezet) vezetése és – működése területét. Írtam egy könyvet is erről több mint tíz évvel ezelőtt „Merre tovább gyülekezet” címmel.

Ebben a könyvben sok igével alátámasztva – többek között – írtam

- a csapatban történő (presbiteri) gyülekezetvezetésről,
- az egy településen élő közösségek egységének szükségességéről,
- az apostolok és próféták alapjáról, és ezeknek a szolgálatoknak az egyház vezetésébe a megfelelő helyre kerülése fontosságáról.

A www.keskenyut.wordoress.com blogon szintén több, nagyon hasznos írás található külföldi szerzőktől

- az apostol és prófétai szolgálatok szerepéről,
- a helyi gyülekezet presbiteri vezetéséről,
- az Ef. 4.11 szerinti szolgálati ajándékok együttműködéséről és
- a szellemi atyaságról.

A saját lehetőségeimhez mérten éveken keresztül próbáltam képviselni ezeket az alapelveket. Nem vagyok „szakember” ezen a területen, csak olyan, aki nem ma kezdett el ismerkedni ezekkel a – mások számára talán még újnak számító – kérdésekkel. Az elmúlt évek során a gyakorlatban is sikerült jó néhány pozitív és sajnos negatív tapasztalatot is szerezni ezeken a területeken.

Ma is igyekszem tanulni azoktól, akik előttem járnak. Ezt igazolják azok a fordítások is ebben a témakörben, amiket mások épülésére igyekszem folyamatosan közzétenni. Ezzel együtt azonban az is látszik, hogy sokan még csak most ismerkednek ezekkel az újnak számító dolgokkal. Sajnos sok hamis szolgáló van az „új apostoli és prófétai mozgalom”-ban, aki kihasználja ezt az „ismeret-hiányt” és „új apostoli hálózatokat” hoznak létre a korábban kellő ismerettel nem rendelkező és a megvizsgálást nem gyakorló „független” gyülekezetek bekebelezésével. Sajnos sok „új apostol” a lényeg megértése nélkül tévesen, csupán hatalmi pozíciót keresve vett fel egy apostoli „címet”. Voltak, akik elhívása rendben volt, de túl korán léptek be a szolgálatba, nem várva meg a Szent Szellem általi biblikus kiküldés időzítését. (Ap.csel 13.1-3.), ezért „sokan nem fizették meg a felkészítés árát” az Úr előtt való sok éves közösséggel, hallgatva Ő hangját és megismerve az Ő akaratát. Látjuk ezt Pál apostol esetében is, aki több mint 10 évet várt Tarsusban, elmélyedve az Úr előtt, megértve az egyház és a szolgálatok működését, az apostoli szolgálatába való beállása előtt.

Derek Prince könyve, melynek címe „Isten gyülekezetének újrafelfedezése” egy kincs az egyház számára, mert megérteti velünk a helyi gyülekezetek csoportos vezetésének lényegét és a szolgálati ajándékok együttműködését, és kapcsolatukat a presbiteri vezetéssel. Javaslom Derek Prince új könyvének elolvasását minden szolgáló vezetőnek, mert egy elismert nemzetközi szolgáló – a tőle megszokott igei igényességgel és alapos-sággal – magyarázza meg nekünk az egyház biblikus működését, az apostoli és prófétai (és a többi) szolgálati ajándék helyét, szerepét és együttműködését az egyházban.

Ebből megérthető, hogy az egész Apostolok cselekedete könyvében és az apostolok leveleiben leírt többszemélyes gyülekezet-vezetési minta (vének vagy presbiterek) nem egy kezdeti csökevényes formája a helyi gyülekezetek vezetésének és nem is egy bizottság általi demokratikus vezetési mód, hanem egy Isten akarata szerinti olyan vezetési minta, ami csak kegyelem által működik, aminek a Feje Krisztus. A többsze-mélyes gyülekezetvezetés – egymás mellett és nem ‘piramis’ rendszerben – ad helyet mind az öt fő szolgálati ajándéknak. Ez a mód egy forradalmian más megközelítése a

helyi gyülekezetek vezetésének, mint a korábban megszokott egyszemélyes pásztori vezetés. Ehhez természetesen saját maguknak meghalt, aláztos, a Szent Szellem vezetésében mozduló, egymásnak engedelmeskedni tudó, érett, lágyszívű vezetőkre van szükség, akik egymást elfogadva társként, csapatként együtt tudnak dolgozni. A helyi gyülekezetek csapatban történő vezetési formája, a legalkalmasabb arra, hogy minden helyi gyülekezetben – egymás mellett – fel tudjon nőni mind az 5 fő szolgálati ajándék. Jól látjuk ezt az Antiókhiai gyülekezet példáján is, ahol próféták és tanítók vannak a helyi gyülekezet vezetőségében, és az ott lévő próféták közül kettőt (Barnabást és Pált) – a kiküldés által – apostollá ‘léptetnek elő’. Ez a minta kell, hogy alapul szolgáljon minden misszióban gondolkodó gyülekezet számára! A kiküldött apostolok nem nagyobbak, mint az őket küldő gyülekezet, hanem elszámolással tartoznak a kiküldő gyülekezetük felé: „nem nagyobb a küldött – az apostol –, mint az, aki őt küldte – a gyülekezet, a presbiterek”. Az 1 Péter 5.1-4-ben látjuk az Újszövetségi egyház nagyon egyszerű felépítését.

*„A közöttetek levő presbitereket tehát kérem én (Péter apostol), a **presbiter-társ** és Krisztus szenvedésének tanúja, ...legeltessétek (pásztoroljátok) az Isten közöttetek levő nyáját; **nem** úgy, hogy **uralkodjatok** a gyülekezeteken, hanem **mint példányképei** a nyájnak. És amikor megjelenik a **főpásztor (Jézus)**, elnyeritek a dicsőség hervadhatatlan koszorúját.”*

Péterhez hasonlóan a 2 János 1.1-ben és a 3 János 1.1-ben János apostol is presbiternek nevezi magát. Ezekből is látható, hogy mind az 5 fő szolgálati ajándék a „presbiterek között és azokkal egy szinten van”. Itt világosan látjuk azt is, hogy az „alávetettséget” igénylő – valójában uralkodni akaró – vezetés helyett a példamutatóra épülő vezetés kell, hogy érvényesüljön.

Minden vezető egy szinten – a hívők között – és nem felettük van, és a példamutatóssal kell, hogy kiemelkedjenek közülük, és nem kerekedhetnek föléjük, maguk alá vetve, leuralva őket. Mindannyiuk felett viszont egy vezető van csupán és az az Úr Jézus Krisztus – lásd 1 Péter 5.4-ben.

Láthatjuk az igében (a számunkra ebben a tekintetben kizárólag mértékadó Ap.cselben és az apostolok leveleiben), hogy igen sokszor van szó apostolokról. Mondhatnánk, hogy ők azok, akik a Szent Szellem által „az eseményeket mozgatják”. Az apostolok „súlya” (befolyása, hatása) nagyobb a többi szolgálati ajándéknál, ezért az ige „oszlopok”-nak is nevezi őket, mert ők az egyház „tartó oszlopai”, akik nagy terheket hordoznak. Meg kell látnunk azt is, hogy nincs gyülekezeten kívüli apostoli és prófétai szolgálat, hanem csak gyülekezeten belüli, a presbiteri vezetés részeként, azzal partneri viszonyban – társként – működve, onnan időlegesen kiküldve. Újszövetségi ígék nem támasztják alá azt a gondolkozásmódot, hogy egy helyi gyülekezet vezetői (vének/presbiterek) felett más vezető is legyen. Ez a jog egyedül Jézus Krisztust illeti meg. Ő az egyetlen főpásztor, aki a helyi gyülekezet vezetőségének (vének/presbiterek) a Feje, és valódi Ura. Ő az, akinek valóban alá kell vetni magunkat, vele valóban egy állandó alávetettségi kapcsolatban kell élnünk. Az ige embert embernek való ‘alávetettség’-re sosem hatalmazott fel senkit, mert az egy ‘úr-szolga kapcsolat’ lenne, mi pedig mindnyájan fiak vagyunk és szabadok. Teljesen érthetetlen, amikor olyat

hallunk ma, hogy még az egyik apostol is aláveti magát egy másik apostolnak. A példamutatás, egymás elfogadása, az egymásnak való kölcsönös engedelmesség és az alázatos szív a működtetője mindezeknek a szolgálati ajándékoknak és nem egy – a világból átvett – alávetettségre épülő, piramis struktúra. (Az „új apostolok” egy „piramis formájú püspöki rendszert” akarnak működtetni, ahol az új apostol, a hagyományos püspökök mintájára foglalja el „pozícióját” a piramis csúcsán.)

Jó látni azt is az igéből, hogy van döntési szabadságuk is az egyes szolgálati ajándékoknak. Apollós nem volt sem ellenszegülő, sem pedig lázadó, mert „nem volt kedve” Pál kérésének eleget tenni.

*„A mi pedig Apollós atyafit illeti, **igen kértem őt, hogy menjen el hozzátok az atyafiakkal együtt: de semmiképpen sem volt kedve, hogy most elmenjen; de majd elmegy, mihelyt jó alkalmatossága lesz.**”* 1 Kor 16,12

Ezzel nem az ellenállásra bátorítok, de túl gyorsan rámondjuk valakire, hogy ellenszegülő vagy lázadó. Legyünk ezzel óvatosak!

Érdemes arról is szólni, hogy apostolokból és prófétákból álló, különálló, folyamatosan működő, döntést hozó vezető testületre nem látunk példát az igében. Látjuk viszont, hogy a nagy fajsúlyú – az egész egyházra kiható – döntés(ek)e)t „*az apostolok és a vének*” – szükség esetén összegyűlve – együtt hozták meg pld. Jeruzsálemben (a pogányok és törvény viszonyát tekintve). Az ige szerint a legfelső döntési fórum minden esetben az „*apostolok és a vének*” voltak, EGYÜTT! Itt olyan apostolok is részt vettek vénekkel együtt a döntésben, akik más gyülekezetek küldöttei voltak. Jeruzsálemben a jeruzsálemi vének és a – Jeruzsálemből és Antióchiából kiküldött – ott tartózkodó apostolok képezték a döntési fórumot a Szent Szellem vezetése alapján. Mondhatjuk azt is, hogy mindig a Szent Szellem vezet, dönt, együttműködve az emberekkel, mert olyan döntést kell hozni, ami „tetszik a Szent Szellemnek és nekünk” is.

Látunk egy esetet az igében, amikor csak apostolok találkoztak és megegyezés született közöttük, de fontos látnunk azt is, hogy az egy „baráti találkozó” volt, amikor apostolok egymás között, „*egymásnak baráti (bajtársi) jobbot nyújtva*” – a zavarok elkerülése érdekében – az ő személyes elhívásaikat és szolgálati területeiket egyeztették.

*„És elismervén a nékem adatott kegyelmet, Jakab és Kéfás, meg János, kik oszlopokul tekintetnek, **bajtársi jobbjukat nyújták nékem és Barnabásnak, hogy mi a pogányok között, ők pedig a körülmételés között prédikáljunk:**”* Gal. 2.9.

A prófétai szolgálattal és a próféciákkal kapcsolatban is szükséges néhány alapelvet áttekinteni. A látásokkal, próféciákkal kapcsolatban tudjuk, hogy csak „*rész szerint van bennünk az ismeret, rész szerint a prófétálás*”, ezért biblikus módon mondhatjuk, hogy „egy prófécia nem prófécia”, mert kell, hogy „*ketten vagy hárman prófétáljanak és a többiek pedig ítéljék meg*”. Isten a prófétaág szellemén keresztül – a helyi gyülekezetben – mindig több embernek jelenti ki az akaratát, egymást megerősítő és kiegészítő módon. (lásd. Antókhiai próféták és tanítók szolgálatát, amikor kiküldik Pált

és Barnabást). Természetesen látunk példát arra is, hogy Isten egy személynek ad kijelentést, és a többieknek békessége van abban. Ilyen pld. az, amikor Pál egy „macedón férfit” lát, amiből azt az üzenetet veszi, hogy Macedóniába menjenek az evangéliumot hirdetni. Isten nem a zűrzavar Istene, ezért, Ő a Szent Szellem által gondoskodik arról, hogy harmóniában és békességben összeszerkesszen dolgokat. A helyi gyülekezet és egyház kormányzásában – az Újszövetség időszakában – nem látunk példát olyan egyszemélyi vezetőkre, akik mások alávetettségére igényt tarthatnának. Így a manapság eléggé elterjedt „egyszemélyi vezető és az ő személyéhez köthető egyetlen látás” elvének, mint gyakorlatnak, sincs bibliai alapja. Isten és a Szent Szellem a garancia arra, hogy egy helyi gyülekezeten belül a vezetői csapat több tagjának is legyen látása, kijelentése, amiket Isten lesz az, aki egybeszerkeszt. Krisztus Testének sokszínűségét és Isten gazdagságát mutatja az, ha ezek egymás mellett felsorakoznak és harmóniában együttműködnek. Sok-sok szürke gyülekezeti év után barátkoznunk kell azzal a gondolattal, hogy Isten gyülekezete sokszínű és gazdag. Az az elv, hogy egy közösségen belül egyetlen – „tekintéllyel rendelkező” – embernek van látása, amit az egész – „alája tartozó” – vezetők és gyülekezet „csak” megvalósítanak, és így a tekintéllyel rendelkező személy ajándékának megfelelően evangélizáló, dicsőítő, közbenjáró, „szamaritánusi szolgáló” stb. típusú helyi gyülekezetek jönnek létre, ez a Test megcsúfolását és szétdarabolását eredményezi, és nem az egységet és Isten sokszínűségét szolgálja. Ezt látjuk csírájában már Korinthusban is, ahol a hívők egy-egy személy mögött próbáltak felsorakozni (Pál, Kéfás, Apollós), ami ellen Pál nagyon határozottan fellépett; testieknek, kisdedeknek nevezve a hívőket és tisztázta azt is, hogy mindazok a „tekintélyes” szolgálók, akik Korinthusban szolgáltak (Kéfás, Apollós, és ő maga is) csak ‘szolgák’.

Az apostoli „átjárhatóságról” is érdemes néhány szót szólni! Annak ellenére, hogy Pál és Péter külön apostoli csoporthoz tartoztak és megegyeztek, hogy a missziós területük más, mégis mindketten szolgáltak Korinthusban és Antióchiában is. Akkoriban természetes volt, hogy más apostoli csoportokhoz tartozó apostolok is megforduljanak ugyanazon gyülekezetben (különben honnan lehetne megállapítani, hogy ki az igazi és ki a hamis; kell összehasonlítási lehetőség). Egy helyi gyülekezet vezetőségének a megvizsgálás kötelessége és felelőssége. A Jelenések könyvében látjuk az Efézusi gyülekezetet, akiket az Úr megdicsér, mert „*megkísértetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket;*”.

Mi általában abban a naiv jóhiszeműségben vagyunk, hogy aki jön és „apostolnak” mondja magát az mind igazi apostol, pedig fel kell vértelnünk magunkat azzal a gondolattal, hogy gyakorolnunk kell a megvizsgálási kötelességünket, mert az ige felhívja a figyelmet a sok megjelenő hamis apostolra és prófétára, akiket a gyülekezeteknek „le kell leplezni”. A kegyes külső (bárányszőr), Isten ígéjének szólása és Jézus nevének emlegetése minden szolgálónál megtalálható, a különbség a szívben, a motivációban van. Különbséget kell tudnunk tenni egy valódi atyai szív vagy egy ‘ragadozó’ szív, hamis motiváció között, amit Pál a „hassal” – testies érdekekkel – jellemez.

Látunk kell azt, hogy a tulajdonosi szemléletnek (az **én** gyülekezetem, a **mi** gyülekezetünk) Isten országában nincs helye, mert mi vezetők csak sáfárok (szolgák) vagyunk

és nem „urak” (tulajdonosok). Ezek a szóhasználatok eléggé egyértelműen kifejezik a szolgáló mentalitást, hozzáállást és szívbeli állapotát. Egy tulajdonos van csak, az pedig az Úr Jézus Krisztus, Aki igényt tart a tulajdonos szerepére, amit mi nem orozhatjuk el tőle: *„ezen a kösziklán építem fel az ÉN egyházamat...”*

Nekünk nincs gyülekezetünk, se saját ‘hálózatunk’. Az elkötelezettséget és alávetettséget igénylő „új apostoli hálózatok” szaporodnak és úgy tűnik, hogy egy újfajta ‘felekezeti restauráció’ kezdődött el. Ez azt is jelentheti, hogy az új mozgalom a régi felekezeti falak lebomlása után elindult egységfolyamatban az egy-egy településen egymást kereső hívők között egy újfajta ‘felekezeti falat’ emel.

Érdemes végiggondolni és megvizsgálni mindezeket, és jó lenne egy értelemre jutni ebben az igen fontos kérdésben.

Az új apostoli és prófétai mozgalom előtérbe kerülésével egy új, nagy volumenű, sokakat érintő és nem egyszerű dolog előtt állunk. Nem kell feltétlenül arra gondolni, hogy valaki – azért mert „nem repes az örömtől” – ellenség lenne. Természetes és nem várható a kezdeti időszakban azonos érettség és fogadókészség mindenkitől. Időre van szükség, hogy akiket Isten mozdít ebben, maguk is érettségre és kellő megértésre jussanak. A gyakorlat próbája kell, hogy „életszagúvá” tegye a ma még sokszor esetlen és elméletinek tűnő mozdulásokat, próbálkozásokat.

Nem szabad elfelejteni azt sem, amit Jézus mondott: *„ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak, mert nem nagyobb a szolgálta az Ő Uránál”*. Tudjuk az igéből azt is, hogy az első 12 apostolból 11-et kivégeztek és az Ószövetség idején sok prófétát megöltek. Jézus maga sem volt kivétel! Pál azt mondta az „1Kor 4:13-ban *„Ha gyaláztatunk, könnyörgünk: szinte a világ szemetjévé lettünk, mindeneknek söpredékévé egész mostanig”*, az 1 Kor 4:9-ben pedig így ír *„Mert úgy vélem, hogy az Isten minket, az apostolokat, utolsókul állított, mintegy halálra szántakul: mert látványossága lettünk a világnak (nem feltétlenül emberi mértékkel mért dicsőségben), úgy angyaloknak, mint embereknek...”*

Felkészült rá mindenki, akinek apostoli vagy prófétai elhívása van, hogy „halálra szánt” legyen az Úrért, vagy csak emberi dicsőség és hírnév keresése a motiváló tényező? Érdemes elgondolkodni ezen és a kérdésre adott válasz el is dönti, hogy igazi-e az elhívás vagy hamis.

Magam is az apostoli és prófétai mozgalom támogatója vagyok, de felelősséget is érzek azokért, akiket figyelmeztetni kell a veszélyre. Szükséges ébernek és felkészültnek lennünk mind az új mozgalomban való részvételre, mind pedig annak megvizsgálásában.

Az Úr adjon bölcsességet és tiszta szívet mindenkinek hozzá, hogy Isten ügye előre mozduljon és az a nagy horderejű változás, ami előtt az egyház áll, valóban Istent megdicsőítő módon tudjon előre haladni.

Atyaság

Manapság sok szó esik a szellemi atyaságról főként az újonnan megjelenő apostolokkal kapcsolatban. Ezt a két fogalmat sokan már összetartozó fogalomként is kezelik és ebből adódóan már kezd elterjedni az ‘apostoli-atyák’ kifejezés. A katolikus hagyományokban régóta ismert és elterjedt az „atya” szó használata, amit mint titulust használnak ma is egy szolgálat, egy pozíció megnevezésére. A több évszázados protestáns gyakorlat „száműzte” az „atya” szóhasználatot és ugyanazon szolgálat, ill. pozíció megnevezésére – Jézus a jó pásztor példájából kiindulva – bevezetett egy másik fogalmat, nevezetesen a „lelkipásztort”.

A protestáns gyakorlatból az atyaság kérdése – a katolikus tradícióra való reagálásként – több száz évre kiiktatásra került, leértékelve ezzel a szellemi-ataság komoly tartalmát. Az atya szó használata ma sokak számára Isten atyaságát jelenti kizárólag, és Isten atyai szerepe mellett bárki más halandó embert atyai szerepben látni egyenesen Istenkáromlásnak tűnik, de legalábbis idegenkedést vált ki a hívőkben. Ez alapvetően helyénvaló, mert minden atyaság Őbelőle származtatható. Ha befogadjuk az életünkbe Jézus Krisztust Urunknak, akkor Isten valóban a mi Atyánkká válik. A farizeusok provokálták Jézust, hogy mutassa be nekik az Atyát és Jézus úgy válaszolt rá, hogy **„ha láttatok engem láttatok az atyát, mert az atya és én egy vagyunk” – mondta ezt Jézus valamivel túl a harmincadik évén, mint az apostolok közül az első.**

Azt gondolom sikerült röviden bemutatni azt a kuszaságot, ami ezen a téren ma az egyházban van.

Mi az, amit bizonyosan tudunk?

1. Isten az Újszövetség korában, mint Atya mutatkozik be és ilyen minőségben léphetünk vele kapcsolatba, ha újjászülettünk – fiakká váltunk – a Jézus Krisztusban.
2. Ábrahámot minden hívő atyjának nevezi az ige, aki nemcsak a zsidóknak, hanem a pogányokból lett hívőknek is hitbeli ős-atyja, mert ő – hozzánk hasonlóan – „körülmetéletlen állapotában hitt Istenben és ezért az ő hite tulajdoníttatott neki igazságot”.
3. Jézus azonosította magát az Atyával – egyenlővé téve magát Ővele. Bár Fiú volt, de ugyanakkor bemutatta az Atyát is. Valójában tehát Ő, mint Fiú atyai szerepben is munkálkodott, ha nem is nevezi így az ige. Jézus többször mondta, hogy Ő azért jött, hogy az Atya akaratát cselekedje. Mielőtt bármit cselekedett volna, mindig azt nézte, mit cselekszik az Atya. Tehát, amiket Jézus cselekedett, azokat egyszersmind atyai szerepben is cselekedte. Az első apostoloknak ezért Jézus egyben ‘szellemi atyjuk’ is volt, amit Jézus szóhasználatában a „fiaim” (János 13.33) megnevezés is megerősít. Így az első tanítványok valójában Jézus szellemi ‘fiai’ voltak.

4. Pál apostol, aki már nem tartozott az első Tizenkettő közé szintén atyának nevezi magát. Megnevezi magát, mint a Korinthusi gyülekezet atyja és 'szellemi atyja' Timótheusnak és Titusnak, akik az ő 'szellemi fiai', akiket 'fájdalommal szült'.
5. Láthatjuk még az atya szerepében Noét, Jób, Jákóbot és több más meghatározó személyt is az Igében.

A következő kérdések merülhetnek fel ezek után:

- Van valóságos igény az atyaságra (apákra) ma az egyházban ill. a világban?
- Mi az atyaság valóságos szerepe ma az egyházban?
- Mitől és hogyan válhat valaki atyává?
- Hol jelenik meg 'alap-fokon', első szinten az atyaság az igében és milyen fogalommal párosítható?
- Mik a jellemzői az atyaságnak?
- Milyen életkorban válhat valaki atyává, ha 'ideje-korán' beérik hívőként?
- Melyek a bukott –, „hamis atyák” jellemzői.

Nézzük ezek után sorban az egyes kérdéseket és a teljesség igénye nélkül vizsgáljuk meg, milyen válaszok adhatók azokra.

1. Van valóságos igény az atyaságra (apákra) ma az egyházban ill. a világban?

Isten a bűnesetet megelőzően úgy teremtette az embert, hogy vele közösségben éljen és nem volt külön terve az embernek Istentől való elszakadt állapotára. Isten eredeti terve az (első) Ádám bukásával megghiúsult, de a második 'Ádámban' – Jézusban – helyreállítást nyert. Isten, az Ő rendkívüli kegyelme által, már az Ószövetség időszakában is el tudott érni néhány embert (Noé, Jób, Ábrahám, Jákób...), akik nemcsak testi szinten, hanem –Isten hangját hallva – szellemi szinten is kifformálták az Isten szerinti atyai mintát a késői kor számára.

Ma az emberiség egy Istentől elszakadt állapotban él, a családok 40-50 %-ában a gyerekek apa nélkül nőnek fel, vagy akiknek van is fizikai apjuk, mégsem látnak maguk előtt egy Istentől való atyai mintát. Ebből a világból térünk meg ma az Úrhoz és ezért az Isten szerinti valóságos atyai minták ismerete nélkül, a mennyei Atya hiányos ismeretével próbál mindenki valamilyen atyai mintát elképzelni magának. A társadalomban és az egyházban is bekövetkezett nagyfokú torzulásokból adódóan ma már eléggé egyértelműen látszik, hogy Isten az atyáknak meghatározó szerepet szánt, mind a fizikai családban, mind Isten nagyobb családjában, az egyházban, amit mások – feleség, gyermekét egyedül nevelő anya, vagy éretlen (esetenként hiányos nevelésű, „korcs”) fiak – nem tudnak pótolni. Mind az egyházban, mind a világban felnőtt egy generáció, amelyik nem látott maga előtt Istentől való atyai mintát, aminek hatása – éretlenség, bölcsesség hiánya stb. – rányomják bélyegüket a mai állapotra.

2. Mi az atyaság valóságos szerepe ma az egyházban?

Jézus azt mondja „én vagyok az Út az Igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához csak én általam”. Ez azt jelenti számunkra, hogy

- Jézus az **ÚT**, amin – nekünk fiaknak – előre kell haladni a hit útján,
- És ha megfutjuk a pályánkat Jézusban és **CÉLBA** érünk, akkor Jézusban, mint hitben érett korúak megtapasztalhatjuk a Fiú mellett az **ATYÁT** is.

Ez azt is jelenti tehát, hogy az atyaság a hívők életében, az érettségben való előrehaladás során, egy *‘ideje-korán elérhető és elérendő célállapot’*. Ez azt jelenti, hogy azok a hívők, akik erre az állapotra (Isten atyai természetének megértésére) eljutnak, képesek képviselni az egyházban Isten atyaságát mindazzal együtt, ami ebből adódik: **erő, hatalom (tekintély), érettség, kiegyensúlyozottság, bölcsesség, józanság, védelem, biztonság, gondoskodás és sorolhatnánk a sort**. Szükség van ma erre az egyházban? Mondhatjuk, hogy egyszerűen szenvedünk ezek hiánya miatt. Az Ef 4.11 szerinti **szolgálati ajándékok – külön-külön, de együttesen is mind – azért adattak, hogy a szenteket (hívőket) tökéletesítsék, eljuttassák az érett korra (Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére: vagyis az atyaságra)**: Ebből logikusan adódik, hogy az Isten által adott 5 fő szolgálati ajándékban való szolgálat már érettkorúságot (atyaságot) kell, hogy jelentsen, mert csak úgy tudunk elvinni másokat az érettségre, ha mi magunk már éretté váltunk. Hogyan érhető ez el ma, ki készíti fel ezeket a szolgálatokat ebben a kegyelmi korban? A válasz az, hogy Isten közvetlenül, aki elhívta őket, mert akiket Ő elhív, azokat fel is fogja készíteni. Hogyan? Ő meg fogja találni ennek a módját. Az emberek életében olyan helyzeteket (pusztákat; próbákat, harcokat) teremt, ami felkészíti őket *egy vele való folyamatos kapcsolaton keresztül* a szolgálatra és az atyaságra. Ezt a felkészítést látjuk Jézus életében is, amikor testben volt itt a földön, de Pál apostol, Noé, Jób, Ábrahám, Jákób életében is.

3. Mitől válik valaki atyává?

Két utat látunk erre az igében:

- egy természetes utat, ami a természetes családból – a férj szerepéből – indul ki, és azon keresztül vezet, azonban itt is szükséges a Szent Szellem vezetése,
- látunk egy természetfeletti utat is, amikor nőtlen férfiak – Jézus és Pál – Isten különleges kegyelme által – természetes apaság nélkül is – eljutottak az atyaságra.

3.1. A természetes út a családon keresztül:

Isten akarata az, hogy minden hívő eljusson az érettségre. Azok a férfiak – akik Isten-től nem kaptak kegyelmet rá, hogy egyedül maradjanak – nősüljenek meg és váljanak férjakké, legyenek gyerekeik és neveljék jól (engedelmességben) azokat.

Az 1 Tim. 3. szerint azok az egyfeleségű, családos férfiak (atyák), akik jól igazgatják a saját házukat és képesek engedelmisségben tartani saját gyermekeiket (és jó, ha sok ilyen van egy gyülekezetben), ők presbiterek lehetnek egy helyi gyülekezetben. Ha van erre vágy a szívükben, mert Istentől van elhívásuk rá, akkor ők lesznek egy helyi gyülekezet (érett, tapasztalt, bölcs) vezetői. Elvárás az ilyen vezetőktől az is, hogy ők Szent Szellemmel és bölcsességgel teljesek legyenek. Ezekre az érett férfiakra, mint a gyülekezet előljáróira, mondhatjuk, hogy ők a gyülekezet atyái, akik atyai szívvel, gondoskodással és szeretettel viseltetnek a rájuk bízott „nyáj” iránt. (Itt látunk valamilyen jogalapot a katolikusoknál elterjedt atya szó használatára, azonban ezt sosem egy státuszként használja az Ige, hanem a férfiaknál egy érett korban elérhető állapotra). A „fiakból” lesznek atyák és nem a szolgákból, tehát az út az atyasághoz a fiúságon keresztül vezet. Ma az egyházban sajnos sokan csak szolgák és sosem tapasztalták meg a fiúság valódi szellemi tartalmát, annak minden áldásával együtt. (lásd a „Tékozló fiú történetének” példáját a Luk.15.11-32-ig).

Összefoglalóan mondhatjuk tehát, hogy egy helyi gyülekezetet – Isten terve szerint – olyan érett férfiak kell, hogy vezessenek, akik a saját családjukban, mint atyák már bizonyítottak, tehát valójában már megfelelnek az atyaság kritériumának. Az igei minta tehát az, hogy minden vezető (presbiter/vén, előljáró), mint atya először a saját családjában kell, hogy bizonyítson, és csak azután lehet példakép, mint atya, az Isten családjában, a gyülekezetben. Ebből láthatjuk azt az utat, hogy ha természetes úton, de ugyanakkor Isten szellemének vezetése által jut el valaki az atyaságra, akkor egy helyi gyülekezet vezetőségéből kiküldve (lásd. Antióchiában Pál és Barnabás), mint vezetők már korábban is kellett, hogy rendelkezzenek az atyaság tulajdonságaival és nem a kiküldés által válnak azzá. A kiküldés által egy helyi gyülekezeti vezetőből (presbiter, vén) „csupán” kiküldött (apostol) lesz, de a kiküldés pillanata nem tud senkit érett atyává tenni, ha korábban már nem volt az.

3.2. A természetfeletti út Isten különleges kegyelme által

Jézus és Pál apostol példáján keresztül látjuk, hogy ők a nélkül váltak atyákká, hogy fizikai értelemben apákká váltak volna. Volt azonban – felnövekedésük során – mindkettőjük előtt egy fizikai apai minta is, ami segített nekik az atya szerepének jobb megértésében, de döntő minden bizonnyal az volt, ahogyan ők Isten különleges kegyelméből, sok próbán keresztül eljutottak Isten ismeretének egy olyan mértékére, amiből megérthették az atya szívét, gondolkozását és akaratát.

Látjuk azt is, hogy az Ef. 4.11. szerinti szolgálati ajándékok Jézus által adott ajándékok azoknak, akiket ő kiválasztott, hogy apostolok, próféták, evangélisták, pásztorok és tanítók legyenek. Ezek a szolgálati elhívások ajándékok Jézustól az egyház számára. Az igében ígéretet látunk arra, hogy akiket Isten elhív, azokat fel is készíti. Így Isten fogja felkészíteni őket az atyaságra is. Talán újként hat, de ebből adódóan mondhatjuk azt is, hogy vannak

- 'apostoli atyák',
- 'prófétai atyák',
- 'evangélista atyák',
- 'tanítói atyák',
- és 'pásztor atyák',

akik szellemi módon, az utánpótlás biztosítása érdekében kell, hogy közreműködjenek abban, hogy az Isten által elhívott, velük azonos elhívással rendelkező embereket 'megszüljék' (felfedezzék ajándékukat) és segítsék őket felkészülni saját elhívásukra.

4. Hol jelenik meg 'alap-fokon' – első szinten – az atyaság az igében és milyen fogalommal párosítható?

Az előzőekben leírt módon **az atyaság alapvetően már megjelenik a fizikai családban**, egy jó apai mintát kiformáló családapa szerepében. Ha ilyenek vannak, és Isten azt akarja, hogy sokan legyenek ilyenek az egyházban, akár úgy is, hogy nem vezetők, ők 'tapasztalataikkal' sokat segíthetnek abban, hogy a gyülekezet tagjai érettségre jussanak.

*„Írok néktek **atyák**, mert megismertétek azt, aki kezdettől fogva van. Írok néktek ifjak, mert meggyőztétek a gonoszt. Írok néktek fiacskák, mert megismertétek az Atyát.”*
1 János 2:13

*„Ti is **atyák** ne ingereljétek **gyermekeiteket**, hanem **neveljétek azokat az Úr tanítása és intése szerint**.”* Efézus 6:4

A gyülekezetben jó példának számító család-atyák közül, Isten néhányuknak azt a vágyat ülteti a szívükbe, hogy vezetők legyenek a gyülekezetben. Ők tehát előbb váltak atyákká a családban és csak utána vezetökké a gyülekezetben, pontosabban **azért válhattak vezetökké a gyülekezetben (ez egy előfeltétel), mert jó atyák voltak a saját családjukban.** Hűnek bizonyultak a kicsin, és azután az Atya sokat bíz rájuk: egy gyülekezetet, Istennek egy nagyobb családját.

5. Melyek az atyaság jellemzői?

Az atyaság jellemzői a következőképpen foglalhatók össze:

- igaz ember
 - o életét Isten igéje alapján éli meg, olyan hívő, aki az Úrban jár,
 - o életét a Szent Szellem vezetése alá rendeli
- feddhetetlen ember – bűn nem tulajdonítható neki
- egyfeleségű vagy érett nőtlen férfi,
- felelősségteljes, gondoskodó, védelmet biztosító, szeretetteljes, fegyelmező
- egész élte (életmódja) példa mások számára.
- vannak szellemi gyermekei (fiai)
 - o szellemi vezetője gyermekeinek, szellemi fiainak
 - o gyermekeit engedelmisségben neveli, és az Úr útján vezeti őket

- egy szellemi atya szellemi fiaiból is szellemi atyákat nevel (egy szellemi atya gyümölcse: szellemi atya)

Ábrahámnál azt olvassuk az 1 Mózes 18.19-ben:

*„Mert tudom róla, hogy **megparancsolja az ő fiainak és az ő háza népének ő utána, hogy megőrizték az Úrnak útját, igazságot és törvényt tévén, hogy beteljesítse az Úr Ábrahámon, amit szólt felőle.**”*

Hasonló az útmutatás, ami a vezetőknek szól az 1 Tim. 3.2-7-ben:

„Szükséges ezért, hogy a püspök (presbiter, elöljáró)

- *feddhetetlen legyen,*
- *egy feleségű férfiú,*
- *józan, mértékletes,*
- *illedelmes, vendégszerető,...*
- *a tanításra alkalmas;*
- *szelíd, versengéstől mentes, nem pénzsóvárgó;*
- ***aki a maga házáat jól igazgatja,***
- ***gyermekait engedelmességben tartja, minden tisztességgel;***
(Mert ha valaki az ő tulajdon házáat nem tudja igazgatni, mi módon visel gondot az Isten egyházára? – ez tehát előfeltétele a vezetőségnek)
- *Ne új (hanem érett) ember legyen, ...*
- *Szükséges pedig, hogy jó bizonyága legyen a kívül valóktól is; ...”*

Az apostoli atyáknak Jézus a következő parancsolatot adja a Máté 28.16-20-ban:

„A tizenegy tanítvány (apostoli atya) pedig elmegy Galileába, arra a hegyre, ahová Jézus rendelte őket. És mikor meglátták őt, leborultak előtte; némelyek pedig kételkedtek. És hozzájuk menvén Jézus, szól nékik, mondván: Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmenvén azért,

- ***tegyetek tanítványokká (szellemi fiakká) minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentszellemnek nevében,***
- ***Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek:...***

Mindkét idézetből ugyanazt látjuk, hogy **az atyáknak nem egyszerűen csak tanítani kell a fiaikat az Úr útjára, és vagy meghallják azt és engedelmeskednek neki vagy sem, hanem mindenféle módon és eszközzel (bölcsség, következetesség, számonkérés, fegyelmezés) meg kell őket tanítani arra, hogy azon is járjanak.**

Pál a következőt írja ‘szellemi fiának’ – Timótheusnak – a 2 Tim. 3.10-11-ben:

„Te pedig követted az én tanításomat, élelmódomat, szándékomat, hitemet, hosszútűrésemet, szeretetemet, türelmemet, üldöztetéseimet, szenvedéseimet, amelyek rajtam estek ...de mindezekből megszabadított engem az Úr.”

Ebből látjuk, hogy **egy szellemi atya nemcsak egyszerűen megtanít valakit bizonyos ismeretekre, hanem azon túl bemutatja az ő egész életét, mint követendő mintát:**

- egy életmódot,
- szándékokat, gondolkozásmódot,
- a hit, a hosszútűrés, a szeretet és türelem gyakorlati alkalmazását a mindennapi élet során,
- a próbákban (szenvedésben, üldözésekben) való helytállást,
- és mindezekből az Úr szabadítását, vagyis egy győztes keresztyén életet.

Amikor Pál azt mondja a Korinthusi gyülekezetnek, hogy „lehet sok tanítótok a Krisztusban, de nem sok atyátok”, ezzel rámutat **a tanító és az atya közötti lényeges különbségre**, ami a következőket jelenti.

Lehetnek sokan tanítók, de ők mindig csak addig a szintig tudják elvinni a tanulóikat ahol ők maguk is vannak; és nem tovább. Ezért kell ma is iskolákat és tanítókat váltani tanulmányink (ált. iskola, középiskola, egyetem) során, mert *„nem lehet a tanítvány nagyobb, mint az ő mestere (tanítója)”*. Mindeközben az édesapánk (a természetes atyánk), aki lehet, hogy csak általános iskolai végzettségű, egész életünk során ugyanaz marad, holott közben mi az egyetemet is kijárhatjuk. A tanítók tehát változnak az életünk során, az életünk különböző időszakasaiban, de az atyánk végig ugyanaz marad, biztosítva számunkra mindazt a védelmet, gondoskodást, szeretetet, életmintát, amivel a fiak (és ez nagyon lényeges) a nagyobb ajándékaik alapján – minden atya öröme – túlszárnyalhatják az atyjukat is. Az életben bőven látunk erre példát! Az atyák sokszor talán nem a legmagasabb szintű ismeretet adják át fiaiknak, de van bölcsességük és élettapasztalatuk, amivel egy életen át segíthetik fiaikat. A létük a mögöttük lévő több évtizedes küzdelmük alapján önmagában a győzedelmes élet bizonyítéka.

6. Milyen életkorban válhat valaki atyává, ha ‘ideje-korán’ beérik hívőként?

Ma egy olyan világban élünk, ahol minden a halogatást segíti elő:

- Sokan főiskolát és egyetemet végeznek, sokszor indulásként több diplomát szerezve „kredit-rendszerben” elnyújtva a tanulást. Így lehet, hogy 25-28 éves is lehet valaki, amikor befejezi a tanulmányit. Ebben a korban már régen házasodni kellene, de a tanulmányok miatt nem lehet, és a világban már különben sem divat a házasság, meg lehet együtt is élni párkapcsolatban házasság és

gyerek nélkül ‘összekötve a kellemest a hasznnal’, minden felelősség nélkül; milyen atyai mintát ad így tovább valaki?

- Mikorra befejeződik a tanulás, utána folytatódik a ‘szingli’ életmód párkapcsolatban (esetleg már a második, harmadik társsal) vagy egyedül küzdve az érvényesülésért (karrier építése). Így haladva előre egy fiatal azon veszi magát észre, hogy már 33-35 éves és még se házasság, se gyerek, se élettapasztalat, se önálló család.

Amerikában ma a gyerekek kb. 50 %-a apa nélkül – régen ezt úgy mondták ‘csonka családban’ – nő fel, semmilyen apai mintát nem látva mag előtt; még rosszat sem. Ez még néhány generációval korábban is másképpen volt, de az első gyülekezetek idejében alapvetően más volt a helyzet. Az ifjak már 18 éves koruk körül házasodtak és 30 éves korukra már 5-6 gyerekes családdal rendelkező, érett korú, tapasztalt férfiak voltak. Ilyen 30 év körüli férfiak voltak a Jézus által elhívott első apostolok is. Jézus maga is 30 éves korában kezdte el szolgálatát és 33 éves korára már be is fejezte, bemutatva az atyát is.

Mikor lehet tehát ‘ideje-korán’ valaki atya? A válasz: 30-35 éves korban.

7. Melyek a bukott, „hamis atyák” jellemzői.

A szellemi atyasággal kapcsolatban, hogy a kontrasztot érzékeljük, szólnunk kell nemcsak az igazi, hanem a bukott, „hamis” atyákról is. Ma egy olyan társadalomban élünk, ahol

- sokszor fizikálisan is hiányoznak az atyák,
- vagy fizikálisan ott vannak ugyan, de
 - elbuktak atyai szerepükben,
 - szereptévesztésben vannak, anyai mintát közvetítve, mert apa hiányában felnőve azt láttak állandóan maguk előtt. Ennek következménye:
 - a túlzott érzelmi kötődés,
 - a kiskorúságban tartás,
 - nem tudnak elengedni, ezért magukhoz kötnék embereket.
 - a legrosszabb, ha egy atya – Jezabel példáját követve – egy „bukott” anya szerepébe esik;
 - kikényszerítés,
 - manipulálás, ami varázslás
 - hatalmaskodás,
 - leuralás (uralkodás),
 - bosszúállás,
 - erőszak,
 - túlzott anyagiasság stb.

Minden apa hibázhat! Ábrahám atyánk – hitünk ősatya – is követett el hibákat, gondoljunk csak rá, hogy

- hazudott – hűgának nevezve Sárát – és engedte, hogy az majdnem egy pogány király ágyasa legyen,
- vagy hitbeli megingásában engedett Sára rábeszélésének, hogy Hágárral – a pogány szolgálóval – háljon, és tőle legyen gyereke.

Mindezen hibái ellenére Ábrahám betöltötte atyai szerepét, amit az 1 Mózes 18.19 ír:

*„Mert tudom róla, hogy **megparancsolja az ő fiainak és az ő háza népének ő utána, hogy megőrizték az Úrnak útját, igazságot és törvényt tévén, hogy beteljesítse az Úr Ábrahámon, a mit szólott felőle.**”*

Ha a bukott atyákra gondolunk, akkor arra látunk példákat bőven az igében:

- Ádám bukása egyben az ő atyaságában való bukását is jelentette,
- Éli főpap a bukott atya tökéletes példája,
- Saul király, Akháb király, vagy Bárak példái is figyelmeztetnek bennünket,

Éli főpap példája:

Az egyház szempontjából különösen tanulságos Éli főpap példája.

Éli főpap példája tökéletes ellentéte Ábrahámnak, mert egyáltalán nem töltötte be az atyaságra vonatkozó követelményeket, amit a bukott fiak ábrázolnak ki:

*„Éli fiai azonban Béliál fiai valának, **nem ismerik az Urat.**” 1Sámuel 2:12*

*„Éli pedig igen vén volt, és meghallotta mindazt, amit fiai cselekedtek egész Izráellel, és hogy az **asszonyokkal hálnak, kik a gyülekezet sátorának nyílása előtt szolgálnak.**” 1Sámuel 2:22*

*„Igen nagy volt azért az ifjaknak bűne az Úr előtt, mert **az emberek megutálták az Úrnak áldozatát.**” 1 Sámuel 2.17.*

Az 1 Tim. 3. 4 szerint ugyanez vonatkozik ma is a gyülekezetvezetőkre és minden hívő atyára, hogy gyermekeiket – fiaikat, lányukat – engedelmisségben, az Úr útjaira megtanítva neveljék fel és ne világi módon élve; paráználkodva a világnak szolgáljanak, „megutáltatva az Úrnak útját az emberekkel”.

Ma sok gyülekezet vezető, szolgáló küszködik azzal, hogy saját gyermekeit megőrizze a világtól és az Úr útján tartsa. Ez nem könnyű feladat, de nagy jelentőséggel bír az apa szolgálata szempontjából.

Ez is felhívja figyelmünket arra a komoly felelősségünkre, hogy nekünk, mint szolgálóknak, életünk során, elsősorban a családjunk papja kell, hogy legyünk (hűnek lenni a kicsin) és utána következhet csak a nagyobb áldás Istentől; Isten családjá, a gyülekezet felé való szolgálat.

Az atyai és az anyai szerepek meghatározottak és betöltésre várnak. Azok – sem a családon belül, sem a szolgálatban – nem ruházhatók át veszteségek elszenvedése nélkül ellenkező nemű személyre.

Tisztán kell látni, hogy **az atyai szerep egy megmásíthatatlan férfi szerep.**

- Isten az **Atya – férfi,**
- Jézus a **Fiú,** aki bemutatta az Atyát és egy volt Övele – **férfi,**
- Jézus, mint első **apostol** és az általa elhívott 12 apostol – **férfiak,**
- Minden család feje a **férj – férfi,**
- A **gyülekezet vezetői** (vének, presbiterek, diakónusok) egyfeleségű **férfiak,**
- Az **apostol,** aki kiküldött a gyülekezetből (annak vezetőségéből, lásd Antiókhia), következésképpen csak **férfiak** lehetnek.
- az Ószövetség időszakában
 - Izrael vénei,
 - az összes király,
 - az összes pap mind férfiak voltak

A prófétai szerepben látunk viszont több női személyt is: Mirjam, Debóra, stb.

Az ige szerint a család feje, a gyülekezet vezetősége, a kiküldött apostol – meghatározott és át nem ruházható módon – atyai szerepek, ezért azokat nők nem tölthetik be. A gyakorlatban sok minden előfordulhat, de a helytelen, ígérel ellentétes gyakorlat nem igazolja valaminek a helyességét.

A sokat emlegetett Debóra példája ne vezessen félre senkit, mert ott is Bárák volt az Isten által választott – Isten által alkalmasnak tartott – hadvezér, csak Bárák bátortatlansága miatt volt szüksége rá, hogy Debóra elkísérje őt a harcba.

Szükség, hogy ezek az alapelvek megvalósuljanak ma is, mert „Isten tegnap, ma és mindörökké ugyan az”.

Záró gondolat:

A férfiak régen fiatal korukban elmentek katonának és 30 éves korukra már – több mint tíz éves háborús szolgálattal a hátuk mögött, kipróbált ‘veteránok’, többgyermekes családapák voltak, szemben a ma 30 éves korosztállyal, akik még házasság nélkül élnek, most indulnak az életben és még katonák sem voltak, és nem is lesznek soha. Ebből a világi környezetből megtért fiatalokból kell, hogy a hívők Isten kegyelméből atyákká váljanak ma az egyházban.

Az Ószövetség utolsó igéje egy komoly figyelmeztetéssel fejeződik be:

*„Ímé, én elküldöm néktek Illyést, a prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja. És **az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz**, hogy el ne jőjjenek és meg ne verjem e földet átokkal.”* Malakiás 4.5-6.

Isten akarata számunkra az, hogy megragadva az Ő különleges kegyelmét, az atyák és fiak szíve egymás felé forduljon:

- az atyák szíve a fiakhoz,
- a fiak szíve pedig az atyákhoz.

Ma egy olyan különleges korban élünk, amikor egymás mellett, párhuzamosan növekednek fel a fiak és az atyák. Hiszem, hogy Isten akarata az utolsó napokra az, hogy sok szellemi atya és szellemi fiú nőjön fel és amennyire csak lehetséges találjanak egymásra; az atyák szíve forduljon a fiakhoz és a fiak szíve az atyákhoz! Kell, hogy a szellemi fiak – feladva a nagyon kedvelt függetlenségüket – merjék elkötelezni magukat egy szellemi atya felé, megtanulva az engedelmességet, hogy részesedni tudjanak mindabból a mérhetetlen áldásból, amit Isten egyedül csak a szellemi atyákon keresztül tud megadni számukra.

Jézus az Igaz Bíró

A növekedés útja: „igazságot követve szeretetben” Efézus 4.15.

Minden polgári társadalom, ország működésének alapja és létének biztosítója az igazságosságot kifejező törvények és egy jól működő igazság-szolgáltatási (bírói) rendszer működtetése. E nélkül előbb utóbb káosz és anarchia lesz és minden társadalom saját bukásával néz szembe.

Az igazság-szolgáltatás – Bíróság – feladata, hogy képviselje és érvényesítse az igazságot, amit az általuk kidolgozott Büntető Törvénykönyvben („BTK”) rögzített törvények fejeznek ki, és a büntetés-végrehajtó szervezet szerez érvényt a bűnösök megbüntetésének: megbüntesse az igazságtalanságot, törvényteleniséget. Ez az igazságot szerető és törvényt tisztelő embereknek a gonoszoktól való megvédését szolgálja. Ez az igazság iránti elkötelezettség és szeretet kifejezése az emberek felé. Ha nem jók a törvények, vagy az igazság-szolgáltatás nem jól működik, akkor elburjánzik a törvényteleniség (a bűn) és a gonoszság jut hatalomra. Az eredmény: pusztulás.

Ha nincs Törvény, akkor nincs bűn ismerete sem és lehetetlen az igazság képviselete és érvényesítése. A bűn a törvény ismerete által van:

„Mit mondunk tehát? A törvény bűn-e? Távol legyen: sőt inkább **a bűnt nem ismer-tem, hanem csak a törvény által**; mert a kívánságról sem tudtam volna, ha a törvény nem mondaná: Ne kívánjad.” Róma 7:7.

„Valaki a bűnt cselekszi, az a törvényteleniséget is cselekszi; **a bűn** pedig a **törvényteleniség**.” 1János 3:4

Így van ez Isten népe, Isten Országában is. Amikor Isten Izrael népét kihozta Egyiptomból az első dolga volt, hogy Törvényt (Tíz Parancsolatot) adott a népnek. Isten adta a törvényt! Mózes a 70 vénnel együtt gondoskodott arról, hogy az Isten által adott Törvénynek egy többszintű megvizsgálási és ítéletgyakorlási (igazságszolgáltatási – bírói) rendszeren keresztül érvényt szerezzen.

Izrael népe nagy többségének vesztét a pusztában tulajdonképpen az Isten által adott törvénnyel szemben való engedetlenség okozta. Tudjuk, hogy Mózes, Káleb és Józsué kivételével az egész generáció elpusztult. Ez is mutatja, hogy milyen fontos a Törvénynek – az igazságnak – való engedelmesség. A törvénynek való engedetlenség bűn, következménye pedig végső soron halál.

„...a **bűn zsoldja (fizetsége) halál**; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban” Róma 6:23

Az Ószövetség idején Isten az igazságot a Törvény által képviselte és ezzel fejezte ki a megmentő szeretetét az Ő népe felé. A próféták, mint „őrállók” (bírák) örkölték a

törvényesség felett, és ha veszélyes elhajlásokat tapasztaltak a nép között vagy akár a királyok esetében is (pld. bálványimádás), akkor azonnal megszólaltak és riadót fújtak és mindent megtettek, hogy a helyreállítás megtörténjen.

A Törvény nem az igazak, hanem a bűnösök (a bűn) miatt adatott, az igazak védelmében. Egy országban a Vizsgáló Bíró megvizsgálja a „bűn-esetet” összevetve a Törvénnyel és a bűn súlyosságával arányos mértékű ítéletet hoz, majd átadja a bűnöst a bűn megbüntetésére az illetékes büntetés-végrehajtó apparátusnak, amely végrehajtja a bűnösön az ítéletet (börtönbüntetés, esetleg halálos ítélet).

Isten Szent, Igaz és szerető Isten, ezért nem tud közösséget vállalni a bűnnel, sőt gyűlöli a bűnt. A bűn, a törvénynek való engedetlenség elválaszt bennünket Istentől.

Isten nem változik:

„Ne tévelyegjetelek szeretett atyámfiak! Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosság (**igazság**) **Atyjától** száll alá, **akínél nincs változás, vagy változásnak árnyéka.**” Jakab 1.16-17

Isten alkalmazott módszerei változnak (másként szól az Övéihez az Ó- és másként az Új-szövetség idején), de Ő Maga nem változik.

Izrael népe próbálta betartani a Törvényt, ami a később több mint 600-ra szaporodott, de az emberileg – a testi ember számára – lehetetlen volt és lehetetlen ma is.

Izrael népe az Ószövetség idején a Törvény alá volt rekesztve és ezért a Törvény uralkodott felette. Isten a Törvényen keresztül (próféták: bírák) képviselte az Igazságot. A Törvény szent, igaz és jó (Róma 7.12). Mivel Izrael népe képtelen volt betölteni a Törvényt, ezért az elkövetett bűneik „rendezésre” Isten a bűnért való áldozatot adta megoldásként: az áldozati állat fejére helyezték a bűnt és az állatot leölve a bűnös ember helyett, a bűnös ember megszabadult a bűnétől és kiengesztelte Istent, de mindig csak egy évre.

Isten egy idő után megsokallta a sok bűnért való állatáldozatot és az Újszövetség idején eljött Jézus, hogy mint áldozati Bárány egyszer s mindenkorra végleges megoldást adjon a bűnök rendezésére. Ő maga lett engesztelő áldozat a nép bűneiért. Jézus azonban nemcsak azért jött, hogy áldozat, hanem, hogy Igaz Bíró is legyen.

- Ő Maga is betöltötte a Törvényt, mert a Törvény betöltése a Bírónak is kötelező:

„**Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére.** Nem jöttem, hogy eltöröljem, **hanem inkább, hogy betöltsem.** Mert bizony mondom néktek, **míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocská el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik.**” Máté 5:17-18

- Jézus egyben egy (jobb) szövetség közbejárója is volt

„... **Én vagyok** az Út, az **Igazság** és az Élet; senki sem mehet az Atyához, csakis Én általam.” János 14.6

- **Jézus az Igaz Bíró**, Aki ítélni jött, hogy megvizsgáljon és szétválassza az igazat a hamistól és megégesse (elpusztítsa) a hamisat

„... **Ítélet végett jöttem** én e világra, hogy akik nem látnak, lássanak; és akik látnak, vakok legyenek.” János 9.39

„... **amint hallok, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos; ...**” János 5:30

Keresztelő János, Jézus előfutáraként két lényeges tulajdonság alapján mutatja be Jézust:

„Én ugyan vízzel keresztelek titeket megtérésre, de **aki utánam jön...**

- **Ő Szent Szellemmel és tűzzel keresztel majd titeket.**
- Akinek **szóró lapát van az ő kezében, és megtisztítja az ő szérűjét; és az ő gabonáját csűrbe takarítja, a polyvát pedig megégeti olt-hatatlan tűzzel.**” Máté 3:11-12

Jézus az Igaz Bíró, aki mindenkit megítél az Ő igazsága alapján.

„Ne sóhajtozzatok egymás ellen, atyámfiak, hogy **el ne ítéltessetek**: ímé a **Bíró** az ajtó előtt áll.” Jakab 5:9

„...Végezetre eltétem nekem az **igazság koronája**, melyet megad nekem az **Úr** ama napon, **az igaz Bíró**; nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését.” 2 Tim 4:7-8.

Jézus eljövetelét követően megváltozott a Törvény szerepe – „Krisztusra vezérlő mesterré” lett

„A törvény tehát az Isten ígéretei ellen van-e? Távol legyen! Mert ha olyan törvény adatott volna, amely képes megeleveníteni, valóban a törvényből volna az igazság. De **az Írás mindent bűn alá rekesztett, hogy az ígéret Jézus Krisztusban való hitből adassék a hívőknek. Minekelőtte pedig eljött a hit, törvény alatt őriztettünk**, egybezárva az eljövendő hit kinyilatkoztatásáig. Ekként a **„törvény Krisztusra vezérlő mesterünké” lett, hogy hitből igazuljunk meg. De minekutána eljött a hit, nem vagyunk többé a vezérlő mester alatt. ...**” Gal. 3:21-26

Az eredendően bűnös – nem hitben megigazult – emberként ma is a Törvénnyel szembesülünk. A Törvény azonban nem képes igaznak tulajdonítani bennünket cselekedeteink alapján, sem megeleveníteni, csak halálra (kárhozatra) ítélni, mert mindenki bűnös.

„Mert mindnyájan vétkeztek (bűnt követtek el), és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.” Róma 3:23

A Törvénynek Jézus Krisztus eljövetele óta az a célja, hogy „Krisztusra vezérlő Mester” legyen! A bűn miatt a Törvény mindenkit halálra (kárhozatra) ítélt, és a halál (kárhozat) elkerülésére egyetlen mód van: kegyelemért fordulni Jézus Krisztushoz, mint a Királyok Királyához. Ő a halálával már kifizette a bűneinkért az árat, hogy nekünk már ne kelljen meghalnunk, hanem részesülhessünk az Ő kegyelméből, ha elfogadjuk azt hit által: így megigazulunk hit által, ingyen az Ő kegyelméből. Ily módon lett a Törvény „Krisztusra vezérlő Mesterré”.

Jézus, mint Király jogosult kegyelmet adni a halálos bűnösnek.

Akik kegyelmet kaptak Jézustól, azoktól azonban elvárja, hogy többé ne vétkezzenek. Jézus a megkövezésre hozzá vitt, tetten ért parázna asszonyt – kegyelmet adva neki – azzal bocsátja el, hogy „eredj el és **többé ne vétkezz!**” (János 8.11).

Mert

„...az Isten gazdag lévén irgalmasságban, az Ő nagy szerelméből, mellyel minket szeretett, minket, kik meg voltunk halva a bűneink miatt, megelevenített (újjászült) együtt a Krisztussal, ... kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjen.” Efézus 2.4-9

Miután hit által elfogadtuk Krisztus kegyelmét a Szent Szellem lakozást vesz bennünk, és újjászül bennünket egy teljesen új emberré.

„Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtmény az; a régi elmúltak, ímé, újjá lett minden.” 2 Kor. 5.17

Ebben az újjáteremtett állapotunkban, a Szent Szellem vezetésében és engedelmisségben járva Isten megtartó kegyelme által mi is képessé válunk arra, hogy Krisztus szabadságában járva ‘automatikusan’ „betöltsük a törvényt”, mint ahogyan Jézus is betöltötte, és ne kövessünk el bűnt. Ez sokak számára talán hihetetlennek tűnik, de az Ige tesz erről bizonyosságot és azt pedig tudjuk, az ige igazság. Ha valóban újjászületünk, akkor már képesek vagyunk engedelmeskedni Krisztusnak, ez által megtartani az Ő parancsolatait, és akkor nem követünk el bűnt; szentül és feddhetetlenül tudunk élni ebben a világban.

„Tudjuk, hogy **valaki Istentől született, nem vétkezik**: hanem aki Istentől született, megőrzi magát, és a gonosz nem illeti őt.” 1 János 5.18.

„**Mindentől, ami gonosznak látszik, őrizzetek!** Maga pedig a békességnek Istene szenteljen meg titeket mindenestől; és **a ti egész valótok, mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őrizzék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére.**” 1 Thessz. 5.22-23.

Hogyan lehetséges ez?

A Szent Szellem igazság-szolgáltatása:

Jézus az Igaz Bíró, AKI elment ugyan a mennybe, de ma is az egyház Feje, és elküldte Maga helyett a Szent Szellemet, hogy megítéljen mindeneket:

„... ha el nem megyek, nem jön el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig **elmegyek, elküldöm azt** (a Szent Szellemet) **ti hozzátok. És, mikor eljön, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében.**” János 16.7-8

A **Szent Szellem** mindent **megítél**: „bűn, igazság és ítélet tekintetében”. A **Szent Szellem** az Igazság Szelleme, aki **egy Jézus Krisztussal, AKI MAGA az IGAZSÁG. A Szent Szellem mindig az igazságot szólja és megítéli a bűnt.**

A János 1.12. arról beszél, hogy „akik befogadják Őt (Szent Szellemet), **hatalmat (jogot) ad azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, akik az Ő nevében hisznek.**” Ez azt jelenti, hogy az **Igazság Szelleme, aki egy a Fiúval, az Igaz Bíróval, beköltözik az újjászületett hívőkbe. Az IGAZ BÍRÓ ilyen módon bennünk lakik!**

„... Ímé napok jönnek, ezt mondja az Úr, és az Izráel és Júda házával **új szövetséget kötök. ... Adom az én törvényemet az ő elméjükbe, és az ő szívükbe írom azokat,** és leszek nekik Istenük és ők lesznek nekem népem;...” Zsidó 8.8-10

A Szent Szellem, AKI a próféta-ság szelleme is, éberem fog örködni azon, hogy a szívünkbe és az elménkbe írt parancsolatok betöltésre kerüljenek, és azonnal figyelmeztet, ha veszély fenyeget bennünket. A lelkiismeretünkön keresztül fog vádolni, ha bűnt követünk el és a dolgunk ‘csak’ annyi, hogy mielőbb megbánjuk az elkövetett bűnt és rendezzük azt. Nagyon fontos, hogy különbséget tudjunk tenni a lelkiismeret bűn miatti vádlása, ami Istentől van, és a Sátán, a Vádló kísértő munkája között. Így tud a gyakorlatban működni Isten igazság-szolgáltatása – megítélve a bűnt – a hívő életünkben minden nap.

Nincs olyan hívő, aki ne vétkezne, ha pedig vétkezünk, van szószólónk az Atyánál, az Igaz Jézus Krisztus és bűnbocsánatot nyerünk:

„Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mi bennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mi bennünk. **Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket** és megtisztítson minket minden hamisságtól. Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá tesszük őt, és az ő ígéje nincsen mi bennünk.” 1 János 1:8-10

„...fiacskáim, ezeket azért írom néktek, hogy **ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus... arról tudjuk meg, hogy megismertük Őt, ha az ő parancsolatait megtartjuk. Aki ezt mondja: Ismerem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság. Aki pedig megtartja az ő beszédét, abban valósággal teljessé lett az Isten szeretete. Erről tudjuk meg, hogy ő benne vagyunk; Aki azt mondja, hogy ő benne marad, annak úgy kell járnia, amint ő járt. Atyámfiai, nem új parancsolatot írok néktek, hanem régi parancsolatot, amely elöttetek volt kezdettől fogva;...** 1 János 2.1-7

Ebből az Igéből egyértelműen látszik, hogy Isten nem változott az Ó- és Új-szövetség ideje alatt. Ami alapvetően megváltozott az Új-szövetség idején az

- egyrészt az, hogy nem csak néhány kiválasztott emberre, hanem a minden emberre kiáradt az Ő kegyelme,
- másrészt megváltozott a papság is.

Pünkösd óta minden emberre kiáradt a kegyelem, és ez lehetővé teszi, hogy mindazok, akik befogadják Jézust, hatalmat (jogot) kapjanak arra, hogy (Jézushoz hasonlóan) Isten fiai és ez által mindannyian papok is legyenek. Ezért mondta Jézus, hogy „jobb nektek, ha én elmegyek” és „elküldöm magam helyett a Vigasztalót”, a Szent Szellemet. Ezért mi kedvezőbb feltételek között vagyunk képesek megharcolni a mindennapi harcainkat, a kegyelem megtartó ereje miatt, mint az Ószövetség idején alapvetően ó emberi természet szerint élő zsidó nép. Jézus a megváltozott feltételek miatt több Ó-szövetségi parancsolatot megváltoztatott és új parancsolatokat is adott nekünk. Ma **az minősít bennünket, hogy**

- megismertük-e Őt,
- teljessé lett-e bennünk Isten szeretete, hogy
- megtartjuk-e az Ő parancsolatait?

Jézus azt várja tőlünk, hogy tartsuk meg **az Ő parancsolatait**. Ez nem a parancsolatoknak, mint törvénynek tételes betartását jelenti, mert akkor ismét visszamennénk a Törvény uralma alá, holott Jézus szabadságra hívott el bennünket és nem arra, hogy ismét törvény uralkodjon rajtunk.

Nagyon **fontos, hogy újszövetségi hívőként megértsük annak a lényegét és fontosságát, hogy Krisztus szabadságában, a Szent Szellem vezetésében járva éljük a mindennapi hívó életünket és így ‘automatikusan’ meg tudjuk tartani Jézus parancsolatait. Vigyázzunk, hogy ne essünk abba a hibába, amitől Pál apostol óv minket, hogy „visszamenjünk a törvény alá”**

„Mert én **a törvény által meghaltam a törvénynek, hogy Istennek éljek.** Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; **amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem,** aki szeretett engem és önmagát adta érettem. Nem törlöm el az Isten kegyelmét; mert ha a törvény által van az igazság, tehát Krisztus ok nélkül halt meg. Óh balgatag Galácziabeliek, kicsoda ígézett meg titeket, hogy ne engedelmesskedjete az igazságnak, kiknek szemei előtt a Jézus Krisztus úgy íratott le, mintha ti köztetek feszítettet volna meg? Csak azt akarom megtudni tőletek: a törvény cselekedeteiből kaptátok-e a Lelket, avagy a hit hallásából? Ennyire esztelenek vagytok? Amit Szellemben kezdtetek el, most testben fejeznétek be?... Elszakadtatok Krisztustól, **akik a törvény által akartok megigazulni, a kegyelemből kiestetek.**” Gal. 2.19-3.3, 5.4

„Mert **akiket Isten Szellem vezérel, azok Istennek fiai.** Mert nem kaptatok szolgaság szellemét ismét a félelemre, hanem a fiúságnak Szellemét kaptátok, aki által kiáltjuk: Abbá, Atyám! Ez a Szellem bizonyosságot tesz a mi szellemünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk.” Róm. 8.14-16

Igazság és szeretet kapcsolata

Azt gondolom a legnagyobb szeretetlenség valakivel szemben az, ha megfosztjuk őt az igazság – Jézus Krisztus – valóságos megismerésétől, hogy szembesülhessen az Igazsággal, és ez által megmeneküljön az örök haláltól.

Fontos, hogy helyesen lássuk az Igazság és a szeretet kapcsolatát, mert ennek félreértése torzulásokhoz vezet. Nincs Istentől való szeretet az Ő Igéjének megismerése és az annak való engedelmesség nélkül! Az Ő igéje Igazság! Ha mindenben engedelmeskedünk Neki – az Ő Igéjének –, akkor egyre jobban meg fogjuk ismerni Őt és teljességre jut Isten szeretete bennünk.

Jézus azt mondta:

- Én vagyok az Ajtó,
- Én vagyok az Út,
- Én vagyok az Igazság,
- Én vagyok az Örök élet,

és senki sem mehet az Atyához csak

- ezen az Ajtón keresztül,
- ezen az Úton (az Igazság Útján) járva,
- és ez vezet el az Örök életre,
- Isten, az Atya mind tökéletesebb megismerésére,
- egy érett férfiúságra a Krisztusban.

Az Igazság útján (Krisztusban) kell tehát járnunk minden nap és ahhoz, hogy növekedni tudjunk a Krisztusban, mindezt szeretetben kell tennünk.

„...az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva nevedekdjünk Abban, aki a fej, a Krisztusban;” Efézus 4:15

„Aki megtartja az Ő beszédét (parancsolatait), abban valósággal teljessé lett az Isten szeretete.” 1 János 2.5

Ez az Ige egy nagyon fontos igazságot mond nekünk. Isten szeretete akkor tud valósággá válni bennünk, ha folyamatosan engedelmeskedünk Neki, vagyis folyamatosan Igazságban járunk. Az Igazságban való járás mindig békességet hoz a szívünkbe, akármilyenek is a körülmények: az „igazság és békesség csókolgatják egymást.” (Zsolt. 85.11).

A szeretetben való járást nem külsőségek alapján kell megítélnünk, hanem az igazságban való járás alapján! Pontosan ez volt az oka, hogy Jézus a legkeményebb ítéletet a képmutató – nem igazságban járó – hivatalos papság felett mondta ki.

Jézus Igaz Bíróként példát mutat az ítélet gyakorlására is:

„... felmegy Jézus Jeruzsálembe. És ott találja a templomban az ökrök, juhok és galambok (áldozati állatok!) árusait és a pénzváltókat...És kötélből ostort csinálván, kiűzi mindnyájukat a templomból, az ökröket is a juhokat is; és a pénzváltók pénzét kitölti, az asztalokat pedig feldönti; És a galamb árusoknak monda: *Hordjátok el ezeket innen; ne tegyétek az én Atyámnak házáat kalmárság házává.* Megemlékeznek pedig az ő tanítványai, hogy meg van írva: *A te házadhoz való féltő szeretet emészt engem.*” János 2:13-17

Jézus az Ő krisztusi szeretetével a „hivatásos papságot” (farizeusokat és írástudókat) „meszelt síroknak”, „vak vezéreknek” nevezte!

„Jaj néktek (ez egy ítélet kimondása) **képmutató írástudók és farizeusok!** mert **megdézsmáljátok** a mentát, a kaprot és a köményt, és **elhagyjátok, amik nehezebbek a törvényben, az ítéletet, az irgalmasságot és a hívséget:** ...**Vak vezérek**, akik megszűrtek a szűnyogot, a tevét pedig elnyeltek. **Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok!** mert **megtisztítjátok a pohárnak és tálnak külsejét, belől pedig rakvák azok ragadománnyal és mértéktelenséggel.** Vak farizeus, **tisztítsd meg előbb a pohár és tál belsejét, hogy külsejük is tiszta legyen.** Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlóság vagytok a **meszelt sírokhoz**, amelyek kívülről szépeknek tetszenek, belől pedig **holtaknak csontjaival és minden undoksággal rakvák.** Éppen így ti is, kívülről **igazaknak látszotok ugyan az emberek előtt, de belől rakva vagytok képmutatással és törvényteleniséggel.**” Máté 23.23-28

Úgy gondolom Jézusnak ez a komoly feddése, ítélete a mai képmutató hivatalos papságnak és minden képmutató hívőnek is szól. Jézusban a **szent harag mindig a képmutatás ellen gerjedt fel a legjobban. Ez egy valódi, féltő szeretetet kifejező krisztusi indulat lenne ma is, ha lenne bátorságunk gyakorolni, vállalva félreértéseket is, hogy szeretetlennek nevezzenek bennünket. A farizeusok anyagi hasznot húztak, amiből csak lehetett (menta, kapor, kömény), ugyanakkor *elhanyagolták az ítéletet és az irgalmasságot. Rossz példaképek voltak, mert csak a külsőségek alapján látszottak igazaknak, de valójában az életük és cselekedetük tele volt bűnnel.***

Jézus a Róma 12.9-ben parancsba adja nekünk, hogy **„a szeretet képmutatás nélkül való legyen és iszonyodjunk a gonosztól és ragaszkodjunk a jóhoz.”**

Az 1Kor 13 pedig arról szól, hogy **a szeretet hosszútűrő, kegyes, nem irigykedik, nem kérkedik, nem fuvalkodik fel.**

Most nézzük meg, hogyan hirdet Jézus ítéletet az evangelizációknál sokszor használt igeszakaszban. A sokszor idézett **János 3.16 csak az első fele annak az üzenetnek, amiről Jézus itt beszél!**

Az üzenet első fele valóban örömhír azok számára, akik hisznek a kihirdetett üzenetben:

„Mert úgy **szerette** Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy **valaki hisz Ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.** Mert nem azért küldte Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartasson a világ általa.”

Valóban igaz, hogy Jézus azért jött, hogy megmentse, és ne kárhoztassa a világot, mert Ő azt szeretné, ha minden ember megmeneküljön. Nézzük meg, azonban az ezt követő igeszakaszt, hogy abban hogyan ítéli meg azokat, akik nem engedelmeskedtek a kihirdetett evangélium üzenetének:

„Aki hiszen ő benne, el nem kárhozik; **aki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében. Az pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak voltak.** Mert mindenki, aki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek; Aki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek.” János 3:16-21.

Az üzenetben látszik az ítélet is, mert Ő, aki a világosság megítéli a sötétséget.

A sötétség és a világosság nem fér meg egy helyen!

Ő azért jött, hogy mint Világosság megítélje a sötétséget (bűnt) és elválassza a világosságot a sötétségtől. Erről szól az az üzenet is, hogy Jézus „kezébe veszi az Ő szórólapátját”, és ítéletet gyakorolva szétválassza az igaz és hamis dolgokat. Jézus jelenlétére – az evangélium üzenetére – nem lehet közömbösen reagálni. Két lehetőség van. Jézus személye és az evangélium üzenete

- örömhír azoknak, akik megbánják bűneiket és elfogadják Őt, mert az számukra megmenekülést, üdvösséget, örök életet jelent,
- de máris halálos (kárhozatra szóló) ítélet azok számára, akik nem engedelmeskednek Neki, megmaradva a sötétség cselekedeteiben.

Ezért mondja az Ige, hogy Jézus botránykő, mert az örömhírrrel együtt kárhozatra küldő halálos ítéletet is kimond mindenki felett, aki elutasítja Őt. Akik ugyanis nem engedelmeskednek az evangéliumnak, azok Isten haragja alatt maradnak.

„Aki hisz a Fiúban, örök élete van; aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta.” János 3:36

Ebből az is látszik, hogy a teljes evangélium kihirdetése nagy bátorságot igényel, mert aki ezt megteszi az számíthat sok haragos, esetleg ellene támadó emberre. Ezt látjuk Pál missziós útján a különböző városokban keletkezett zavargások nyomán is. Pál evangéliuma nem hagyta közömbösen az embereket, de már ő is beszélt róla, hogy van „más evangélium” is, amire azt mondta: „átok legyen”. (Gal.1.1-8)

Érdemes végiggondolni, hogy milyen evangéliumot hirdetünk ma? Ha az emberek közömbösek tudnak maradni, akkor nagy baj van! Isten személyének jelenlétére nem lehet közömbösen reagálni! Nem azzal mutatjuk ki az emberek felé való szeretetünket, ha csupa kedves dolgot mondván akarjuk jobb belátásra bírni őket, hanem Isten féltő (megmentő) szeretetével – akár elrettentéssel, felingerléssel is – igyekezzünk megmenteni az embereket az örök kárhozatból, ahová tartanak. Ha nem szembesítjük ezzel az embereket, akkor nem mondtuk el nekik a teljes Igazságot! Érdemes elgondolkozni rajta, hogy milyen evangéliumot kellene hirdetnünk, hogy az emberek valóban megtérjenek!

A Szent Szellem minden esetben megítéli a bűnt, mert Ő szent és nem tud közösségben lenni a bűnnel. Ha a keresztyének között tartósan megtűrjük a bűnt és ennek nem tulajdonítanak nagy jelentőséget – téves módon Isten kegyelmére hivatkozva –, akkor el kell komolyan gondolkozni azon, hogy milyen és kitől jövő szellem az, aki az ilyen hívők között munkálkodik! Mert voltak, vannak és lesznek hamis Krisztusok, hamis szolgálók, hamis atyafiak, hamis (gonosz) szellemek is, akik munkálkodnak. Ezért szólít fel bennünket az Ige, hogy mindent vizsgáljunk meg:

„Mindent megpróbáljatok (megvizsgáljatok), ami jó, azt megtartsátok! Mindentől, a mi gonosznak látszik, őrizzétek!” 1 Thessz. 5.21-22.

Ha valaki szolgáló létére elutasítja a személyének (jellemének: feddhetetlenségének) és szolgálata gyümölcseinek megvizsgálását, attól forduljatok el és ne fogadjátok!

Isten először az Ő egyháza felett gyakorol ítéletet:

„Mert **itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az Istennek házában**: ha pedig először mi rajtunk kezdődik, **mi lesz azoknak a végük, akik nem engedelmeskednek az Isten evangéliumának?** És **ha az igaz is alig tartatik meg**, hová lesz az istentelen és bűnös?” 1 Pét 4:17-18.

Ebből az Igéből nem úgy tűnik, hogy Isten ítéletében még az igaz embereknek is könnyű dolguk lenne, de azoknak sorsa, akik nem engedelmeskednek az evangéliumnak nem kérdéses a sorsuk: örök halál, kárhozat.

A házasságtörő asszony feletti ítélet és kegyelem gyakorlása:

„Az írástudók és a farizeusok pedig egy asszonyt visznek hozzá, akit házasságtörésen kaptak, és a középre állítván azt, mondják neki: Mester, **ez az asszony tetten kapott, mint házasságtörő. A törvényben pedig megparancsolta nekünk Mózes, hogy az ilyenek köveztessenek meg**: te azért mit mondasz? ... **Aki kövületek nem bűnös, az vesse rá először a követ.** És újra lehajolván, írt a földre. **Azok pedig ezt hallván és a lelkiismeret által vádoltatván, egymásután kimennek a vénektől kezdve mind az utolsóig; és egyedül Jézus maradt és az asszony a középén állva.** Mikor pedig Jézus felegyenesedik és senkit sem lát az asszonyon kívül, monda néki: **Asszony, hol vannak azok a te vádlóid? Senki sem kárhoztatott-e téged?** Az pedig monda: Senki, Uram! Jézus pedig monda néki: **Én sem kárhoztatlak: eredj el és többé ne vétkezz!** Ismét szól azért hozzájuk Jézus, mondván: **Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.**” János 8:3-12.

Ezt az Igét sokan félreértik és tévesen magyarázzák, pedig a kegyelem és a törvény, ill. a parancsolatok betartása szempontjából nagyon fontos, hogy jól értelmezzük.

Sokan úgy gondolják, hogy a farizeusok halálra ítélték a parázna asszonyt Jézus pedig nem értett egyet ezzel az ítélettel és elengedte, tehát Jézus a parázna asszonynak adott igazat a farizeusokkal szemben. Ebből vannak, akik olyan következtetésre jutnak, hogy nem kell elítélni a paráznaságot, ami ezek szerint nem is olyan nagy bűn. Isten ellenes dolog így gondolkodni és ez Isten igéjének teljes félremagyarázása lenne! Több esetben is látjuk az igében, hogy Jézus parázna asszonyokkal beszélget: lásd pld. Mária Magdalénát, vagy a samáriai asszonyt. Hogy kell tehát értelmezni Jézusnak a paráznasághoz való viszonyulását?

Mielőtt bármi következtetést levonnánk erre az esetre vonatkozóan, nézzük meg, hogy mit tudunk bizonyosan az Igéből a fenti igeszakasszal – történettel – kapcsolatban:

- Jézus azért jött, hogy betöltse a törvényt és nem, hogy eltörölje,
- Jézus Igaz Bíró, és Igaz Bíróként neki magának is be kell tartania a törvényt, amit képvisel, és ami szerint meg kell ítélnie minden bűnt, így a paráznaságot is, ami az ige szerint kétségtelenül bűn.
- Jézus betöltötte a törvényt, de egy jobb (új) szövetség közbenjárója is, és mint ilyen egy „híd szerepet” töltött be az Ó-szövetség és az Új-szövetség között: még betöltötte a régit, de már lerakta az alapjait egy újnak is („a törvény azt mondja, én pedig azt mondom néktek”...),
- Jézus isteni személy, a Királyok Királya, és mint isteni személynek joga van megbocsátania a bűnösnek, és mint királynak pedig joga van kegyelmet is gyakorolnia a halálra ítélt felett.
- A parázna asszonyt tetten érték a házasságtörésben, tehát bűnössége bizonyított és a törvény – ami igaz, és szent – emiatt halálra ítélte őt, amivel ő is tisztában volt.
- A farizeusok tökéletesen tisztában voltak a törvénnyel és jogosan akarták halálra kövezni a házasságtörő asszonyt. **A probléma velük az volt, hogy nekik személy szerint nem volt erkölcsi alapjuk az ítélet végrehajtására,** mert csak az hajthatta végre – „dobhatta rá az első követ” – a tanúk közül, aki maga nem bűnös. Ők pedig „lelkiismeretükben vádoltattak”, ami azt jelenti, hogy bűnösök voltak és ezért nem vállalták a megkövezést, mert annak következménye visszafordult volna rájuk: „ne ítélj, hogy ne ítéltess”.
- világosan meg kell különböztetni a történetben és egymástól élesen el kell választani
 - o az ítélethozatal,
 - o és az azt követő ítélet végrehajtás és
 - o a kegyelem gyakorlásának mozzanatait.

Ha ezeket nem választjuk szét, hanem összemossuk, az súlyos félreértéshez és téves értelmezéshez és következtetéshez vezet!

Jézus mondta ugyan, hogy a paráznák sok más embert fognak megelőzni a Mennyeek országában, de azt is tudjuk az Igéből, hogy paráznáknak nincs helye Isten országában. A paráznaság kizárja az üdvösséget és az örök élet elnyerését (Gal. 5.19-21), de ha megtér valaki a paráznaságból (elhagyja azt!), akkor elnyeri az örök életet. Ilyen volt az a bűnbánó parázna asszony is, aki Jézus lábait drága kenettel kente meg, mert „sok bűne bocsáttatott meg neki”.

Jézusnak a samária asszonnyal való beszélgetéséből és a megkövezésre hozzá vitt házasságtörő asszony esetéből is látjuk, hogy Jézus minden esetben készségesen szóba állt parázna asszonyokkal, kész volt megbocsátani paráznaságukat és kegyelmet gyakorolni feléjük. Láthatjuk azonban azt is, hogy minden esetben egyértelműen megparancsolja azt is nekik, hogy hagyják abba a paráznaságot és rendezzék a kapcsolataikat: „menj el és *többé ne vétkezz*” – mondja a megkövezni szánt házasságtörő asszonynak és „menj el, *hívd a férjedet, és jöjj ide!*” – mondja a samáriai asszonynak, akinek korábban öt férje volt, de akivel akkor együtt élt az nem volt a férje.

Ezek alapján az alábbi következtetéseket vonhatjuk le:

- a házasságtörő nő kétségtelenül bűnt követett el, aminek jogos büntetése a törvény szerint fizikai halál lett volna és ebben az ítéletben a három fél (a vádlók: a farizeusok, a vádlott: a parázna asszony, és a Bíró: Jézus) esetében nem volt véleménykülönbség: a paráznaság ítélete (büntetése) a törvény szerint halálra kövezés!
- A törvény az Ó-szövetség idején fizikai halállal büntette a paráznaságot, ami az Új-szövetség idején szellemi halálra, az örök élet elvesztésére módosult, ha valaki nem bánta meg a bűnét és nem hagyta el azt.
- a halálos ítélet a törvény szerint jogos volt, **a farizeusok azonban a saját bűnük miatt nem vádolhatták a házasságtörő asszonyt, mert erre nem volt ‘erkölcsi alapjuk’, ezért nem voltak jogosultak az ítélet végrehajtására sem, ami a megkövezés lett volna.**
- Jézus belépésével a törvény **„Krisztusra vezérlő mesterré változott”, tehát a törvénynek már csupán az a szerepe, hogy megítéljen, de ne sújtson fizikai halállal (ne hajtsák végre a halálos ítéletet), hanem Krisztushoz vezéreljen és a jogos ítélet végrehajtása alól (a megérdemelt halálból), a kegyelem gyakorlása által adjon felmentést.**
- Jézus, mint Igaz Bíró egyetértett a halálos ítélet jogosságával, de annak végrehajtását a farizeusok által – a bölcsesség beszéde által megakadályozta, hogy az Új-szövetség közbenjárójaként, élve a Király jogával kegyelmet gyakoroljon!
- A kegyelem gyakorlása a jogos halálos ítélet végrehajtása – a bűn büntetése – alóli felmentést jelent. Ha nincs ítélet, nem lehet kegyelmet sem gyakorolni. A kegyelem gyakorlása minden esetben feltételezi: a bűn és az ítélet előzetes meglétét. Jézus mindezek után nem engedte meg az asszonynak, hogy továbbra is parázna életmódot folytasson, hanem elbocsátotta és megparancsolta neki, hogy **„többé ne vétkezz!”**

Még egy magyarázat a következő ígéresszel kapcsolatban:

„Asszony, hol vannak azok a te vádlóid? **Senki sem kárhoztatott téged?** Az pedig monda: Senki, Uram! Jézus pedig monda néki: **Én sem kárhoztatlak: eredj el és többé ne vétkezz!**”

A vádat képviselő farizeusok elmentek és nem „**kárhoztatták**” az asszonyt és Jézus sem „**kárhoztatta**” őt. A „kárhoztatás” szó itt nem az elítélésre vonatkozik, mert az asszony valóságosan méltó volt a halálos ítéletre, hanem arra, hogy nem hajtják rajta végre a halálos ítéletet, hanem megadják neki a lehetőséget, hogy megmeneküljön a ‘kárhozattól’, örök haláltól.

Jézus a megítélés gyakorlásához erkölcsi feddhetetlenséget vár el:

„Ne ítéljete, hogy ne ítéltessetek. Mert amilyen ítélettel ítéltek, olyannal ítéltetek, és amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek néktek. **Miért nézed pedig a szálkát, amely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre?** Avagy mi módon mondhatod a te atyádfiának: Hadd vessem ki a szálkát a te szemedből; holott ímé, a te szemedben gerenda van? **Képmutató, vedd ki előbb a gerendát a te szemedből, és akkor gondold arra, hogy kivessed a szálkát a te atyádfiának szeméből!**” Máté 7:1-5.

Ez az igeszakasz arról szól, hogy aki úgy ítél meg másokat, hogy közben magának is bűn van az életében, az számítsa arra, hogy a megítélt személy visszafordíthatja az ítéletet: „te mondod nekem, hogy... te pedig sokkal inkább...” Magyar közmondás ezt úgy mondja, hogy „bagoly mondja a verébnek, hogy nagyfejű”. Az ilyen feddés nem hiteles, nem a megfelelő erkölcsi alapon áll. Ilyen esetben egy bölcs ember „szálkával a szemében” megköszönheti, hogy felhívták a figyelmét az életében lévő apró bűnre olyan emberek, akiknek „gerenda van a szemükben. Igyekeznek is azt majd rendezni, de nem lehet annyira ‘alázatos’, hogy ne jegyezze meg a figyelmeztető személy fél, hogy ‘barátom, bizony neked is van jócskán rendezni valód. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy ilyen esetben helye van az ítélet visszafordításának.

A képmutató embereket nem hatalmazza fel Isten a megítélés gyakorlására, hanem csak a feddhetetlen, hiteles életű embereket. Tanácsot is ad az ige, hogy mit tegyen egy ember, mielőtt bárkit megítél: „**vedd ki előbb a gerendát a magad szemedből, és akkor gondold arra, hogy kivessed a szálkát az atyádfia szeméből**”.

Minden esetben meg kell tehát ítélni a bűnt, de annak erkölcsi előfeltétele van a megítélést gyakorló személy részéről: feddhetetlenség (rendezett élet)!

Az IGE igazság-szolgáltatási szerepe:

Jézus – az Igaz Bíró – a testté lett IGE. Az IGÉ-ben egyetlen parancsolat sem született emberi magyarázatból, hanem a Szent Szelem – az IGAZSÁG szelleme – által szóltak Istennek szent emberei.

„A teljes írás Istentől ihletett és **hasznos**

- a **tanításra** (az IGAZSÁG megismerésére),
- a **feddésre** (az IGAZSÁGTÓL való eltérés megítélésére és figyelmeztetésre),
- a **megjobbításra** (a hamisságban, hazugságban való járás abbahagyására),
- az **igazságban való nevelésre**,

hogyan tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.”
2Tim 3:16- 17

Az IGE közvetlenül kimond ítéleteket a bűn felett:

„A testnek cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek ezek: házaságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás. Bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, visszavonások, pártütések, irigységek, gyilkosságok, részegségek, dobzódások és ezekhez hasonló: melyekről előre mondom néktek, amiképpen már ezelőtt is mondtam, hogy **akik ilyeneket cselekszenek, Isten országának örökösei nem lesznek**. (hanem örök kárhoztatásra vannak ítélve)” Gal. 5:19-21

„Magokat bölcseknek vallván, balgatók lettek; és az örökkévaló Istennek dicsőségét felcserélték a mulandó embereknek és madaraknak és négylábú állatoknak és csúszó-mászó állatoknak képmásával. Annak okáért adta is őket az Isten szívük kívánságaiban tisztátalanságra, hogy egymás testét megszeplőítsék; Mint akik **az Isten igazságát hazugsággá változtatták**, és a teremtet dolgokat tisztelték és szolgálták a teremtető helyett, aki mind örökké áldott. Ámen. Ezért adta őket az Isten tisztátalan indulatokra; mert az ő asszonynepeik is elváltoztatták a természet folyását természetellenesre: Hasonlóképpen a férfiak is elhagyván az asszonyneppel való természetes életet, egymásra gerjedtek bujaságukban, férfiak férfiakkal fertelmeskedve, és az ő tévelygésüknek méltó jutalmát elveszik önmagokban. És amiképpen nem méltatták az Istent arra, hogy ismeretükben megtartsák, azonképpen oda adta őket az Isten méltatlan gondolkozásra, hogy illetlen dolgokat cselekedjenek; Akik teljesek minden hamissággal, paráznasággal, gonosszággal, kapzsisággal, rosszasággal; rakvák, irigységgel, gyilkossággal, versengéssel, álnoksággal, rossz erkölccsel; Súsárlók, rágalmazók, istengyűlölők, dölyfösek, kevélyek, dicsekedők, rosszban meszterkedők, szüleiknek engedetlenek, Balgatók (értetlenek), összeférhetetlenek, szeretet nélkül valók, engesztelhetetlenek, irgalmatlanok. Kik jóllehet az Isten végzését ismerik, hogy **akik ilyeneket cselekszenek, méltók a halálra**, mégis nemcsak cselekszik azokat, hanem az ilyenekkel cselekvőkkel egyet is értenek.” Róma 1:22-32.

Az IGE bátorít mindenkit a megvizsgálásra és felhatalmaz érett, tapasztalt, bölcs hívőket, elöljárókat, hogy az ítélet-tételt (megítélést) gyakorolják:

„**Mindent** megpróbáljatok (**megvizsgáljatok**); ami jó, azt megtartsátok!”
1Thess 5:21

„Az **érett korúaknak** pedig kemény eledel való, mint akiknek mivoltuknál fogva **gyakorlottak** az érzékeik **a jó és rossz között való különbségtételre.**”
Zsidó 5:14

„**Ne ítéljetek a látszat után, hanem igaz ítélettel ítéljetek!**” János 7:24

„Megszégyenítésetekre mondom: **Hát nincs ti köztetek egy bölcs ember sem, aki ítéletet tehetne az ő atyjafiai (hívó társai) között?**” 1 Kor. 6.1-5.

Itt az ige elég felháborodottan nyilatkozik arról a helyzetről, amikor a hívők nem gyakorolják ítélettételi jogukat és kötelességüket egymás között!

„Mert mi közöm ahhoz, hogy a kívül valókról is ítéletet tegyek? avagy **ti nem a belül lévők (a hívők) fölött tesztek-e ítéletet?** A kívül valókat (világi embereket) pedig majd az Isten ítéli meg...” 1 Kor. 5.12-13.

Igazság-szolgáltatás gyakorlata a gyülekezetben:

Az IGE rendelkezik arról, hogyan kell szabályszerű módon gyakorolni az igazság-szolgáltatást (a bűn megítélését) a gyülekezetben a megmentő szeretet jegyében.

„Ekképpen a ti **mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elvesszen e kicsinyek közül.** (Ezért) **Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened,**

- **menj el és dorgáld** (intsd) **meg őt négy szem között:** ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiát;
- **Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú vallomásaival erősíttessék minden szó.**
- **Ha azokra nem hallgat, mondd meg a gyülekezetnek;**
ha a gyülekezetre sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a pogány és a vámszedő.

Bizony mondom néktek: **Amit megköttök a földön, a mennyben is kötve lesz; és amit megoldotok a földön, a mennyben is oldva lesz.** Ismét, mondom néktek, hogy *ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám.* Mert **ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.**” Máté 18.14-20.

Itt láthatjuk egy Isten által eltervezett három-szintű „igazság-szolgáltatási” rendszer alkalmazását a gyülekezetben, amit isteni bölcsességével Ő adott a gyülekezetnek. Ezt alkalmazva a gyülekezet minden bűnt képes kiszorítani a gyülekezetből, hogy a gyülekezet valóban a szentek közössége, szeplő és sömörködés nélküli Menyasszony legyen. Egy ilyen Menyasszony illik a szent és tökéletes Vőlegényhez, Jézushoz.

Jézus kihangsúlyozza a gyülekezet felé, hogy ezen gyakorlat – „kötés és oldás” – alkalmazásának függvénye a gyülekezet mennyei jutalmazása, mert a gyülekezet ezen cselekedete által köti meg vagy szabadítja fel a mennyet a maga számára. „Bizony mondom néktek: **Amit megkötök a földön, a mennyben is kötve lesz; és amit megoldok a földön, a mennyben is oldva lesz**”.

Az utána következő igeszakaszban Jézus a mennyei Atya támogatásáról biztosítja azt a két embert, akik mindenben egy akaraton lesznek a földön:

„Ismét, mondom néktek, hogy *ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám*. Mert **ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük**.”

Sokan az idézett igeszakasz utolsó versét szövegkörnyezetéből kiragadva általános érvénnyel úgy értelmezik, hogy amikor 2-3 hívő összejön ígét tanulmányozni, imádkozni vagy dicsőíteni, akkor Jézus ott van közöttük.

Ez az igeszakasz azonban alapvetően nem erről szól. Mi szeretünk egy hamis ‘szeretben’ járni és félünk bárkit a bűnével szembesíteni, mert nem akarunk megbántani senkit. Itt arról van szó, hogy meg kell oldani egy problémát, mert az egyik hittestvérünk életében bűn van. Jézus a legrövidebb úton és a legkisebb zavarral igyekszik rendezni mindig a problémát. Ezért ha például halljuk, hogy valaki kipletykál egy másik testvért, akkor Jézus azt mondja, hogy *menj oda hozzá (egyedül) és mondd meg neki!* Ilyenkor nagyon alázatosnak és szeretetteljesnek kell lenni és nem törvénytelenkedni, nem vádaskodni. Fontos, hogy bensőséges kapcsolatban legyünk az Úrral, de ez csak akkor lehetséges, ha nincs bűn az életünkben. Jézus azt kéri tőlünk, hogy – tanúk nélkül – menjünk oda valakihez, akinek beszélni akarunk a bűnéről. Nem szabad megszégyeníteni senkit. Mindennek szeretetben kell történnie.

Jézus a nehezebb esetekre is ad megoldást. Ha a bűnös testvér nem hallgat a négy szem közti figyelmeztetésre, akkor magaddal kell vinned másik két-három engedelmes testvért. A kérdéses ige arról beszél, hogy ilyen esetekben Jézus is velünk jön: „*Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük*.” (Máté 18:20)

Ez Jézus parancsa! Ő nem azt mondta, hogy ha nem hallgat rád, akkor felejtsd el, vagy imádkozz érte. Ha az Ő nevében megyünk az Ő munkáját végezni, akkor Ő is ott van velünk és segít nekünk.

Ha a bűnös személy két-három tanúra se hallgat, akkor meg kell mondani az egész gyülekezetnek. Ennek súlya van! Itt el fog dőlni a dolog: a bűnös testvér vagy megtér, vagy kiközösítésre kerül a gyülekezetből: „legyen olyan, mint a pogány és a vámszedő”. Nincs más megoldás a gyülekezet szentségének megőrzése érdekében! A dolgok rendezése nem mindig egyszerű: Bátornak és szeretetteljesnek kell lennünk. Engedelmeskednünk *kell* Jézusnak!

Nagyon szeretnünk kell egymást ahhoz, hogy ilyen módon próbáljunk segíteni egymásnak. A bűn süketé tesz minket Isten hangjának meghallásában, ezért el kell távolítani. Ez alól a házassági probléma sem lehet kivétel. Ezek igazi embert próbáló helyzetek, de gyönyörűséges, ha működik.

A ‘műtét’ néha fájni fog, de Jézus nagy Orvos. Ő vágja ki a kóros daganatot. Ha figyelünk Jézusra és alázatosak és szeretetteljesek vagyunk, akkor Ő ad erőt és bölcsességet nekünk. Jézus tanítványainak ilyen hozzáállással kell viseltetniük. Ahhoz, hogy Jézushoz hasonlóvá váljunk, áldásként kell fogadni azt, aki figyelmeztetésével segít nekünk a bűnünktől való szabadulásunkban, hogy ily módon megőrizzük a magunk és a gyülekezet egészének szentségét.

Felmerülhet a kérdés, hogy MENNYIRE lehetünk „toleránsak”: eltűrők, megalkuvók a magunk és mások bűneivel szemben. A válasz az, hogy SEMENNYIRE! Az Ószövetségben látjuk Ákán bűnét, ami miatt az egész izraeli sereg vereséget szenvedett egy kis városkánál, Ajnál, a dicsőséges jerikói győzelmet követően. Hasonló példát látunk az Újszövetség első gyülekezetének életében is, ahol Anániás és felesége Szafira meghaltak az összeszövetkezett hazugságuk miatt. Ez is mutatja, hogy Isten a közösségben lévő egyetlen bűnt is azonnal el akarja távolítani, mert mint az ige mondja: „egy kicsiny kovász az egész tésztát megposhasztja”. Nem véletlen, hogy amikor az izraeli sereg is vereséget szenvedett Ajnál, Józsué azonnal azt kereste, hogy milyen bűn van a közösségben és így jutottak el Ákánhoz. Isten úgy látja tehát, hogy a gyülekezetben lévő minden bűnnel szemben azonnal fel kell lépni és az általa megadott módon, szeretetben eltávolítani azt. Ha ezt nem tesszük, mert félünk tőle, akkor a bűn elhatalmasodik a hívő emberek egyéni életében és a gyülekezet egészében. Utána már nem az lesz a kérdés, hogy Isten akarta szerint szent-e (bűn nélküli-e) mindenki, hanem az, hogy ‘más hívőkkel összehasonlítva nekem sincs több bűnöm’; legalábbis ami látszik, nem beszélve a titkos bűnökről. Így gondolkodva a gyülekezetek egyre inkább a világhoz válnak hasonlóvá, gondosan ügyelnek azonban a speciális vallásos külsőre és így a képmutatás egyre nagyobb lesz. Így csak idő kérdése, hogy mikorra jut el egy gyülekezet odáig, hogy a nyilvánosan parázna (együttélési) kapcsolatokat – vagy bármely más a Gal 5.19-21-ben felsorolt un. ‘halálos bűnt’ – tartósan megtűrjenek maguk között. Sajnos szolgálok, pásztorok sem járnak mindig jó példával elől, ezért nem kell csodálkozni azon, hogy miért nem jön Istennek a várva várt nagy ereje a gyülekezetekre. A Szent Szellem, mint a neve is mondja szent, aki csak a szentséggel vállal közösséget és az a munkája, hogy minden esetben megítélje a bűnt. Ha közösségek tartósan megtűrnek maguk között bűnt és ezzel együtt és ennek ellenére még szeretnék az erőt is az életükben, akkor ‘veszélyes vizekre eveznek’! Jöhet ilyenkor

valamilyen erő, de az nem a Szent Szellemtől lesz, és annak a hitetés és megtévesztés lesz az eredménye.

Isten mindenképpen szeretne megóvni bennünket ettől, ezért adott egy „hatékony eszközt a kezünkbe”, hogy ezt mindenképpen kerüljük el. Ehhez azonban az szükséges, hogy mindenben engedelmeskedjünk Neki.

JÉZUS szeretete FELTÉTELHEZ kötött, de ezt a feltételt könnyű teljesíteni:

„**Ha** engem szerettek, az én **parancsolataimat megtartsátok.**” János 14:15

„**Aki ismeri** az én **parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem**; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, **és kijelentem magam annak.**” János 14:21

„**Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben**; amiképpen én megtartottam az én Atyámnak (minden) parancsolatait, ezért megmaradok az ő szeretetében.” János 15:10

Jézus a Vele való közösségre csak a Neki engedelmes hívőknek ad lehetőséget és azoknak jelenti ki magát. Csak ha megtartjuk Jézus parancsolatait, ABBAN AZ ESETBEN maradunk meg az Ő szeretetében. Más szóval csak addig élvezzük Jézus szeretetét, míg engedelmesek vagyunk neki.

„Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait; **az Ő parancsolatai pedig nem nehezek.**” 1 János 5:3

„És lesz ott ösvény és út, és **szentség útjának** hívatik: **tisztátalan nem megy át rajta**; hisz csak az övék az; aki ez úton jár, **még a bolond se téved el;**” Ézsaiás 35.8.

Sokan nagyon nehéznek gondolják a folyamatos szentségben járást, pedig valójában nagyon egyszerű: folyamatos engedelmességben kell járni és ha mégis elkövetnénk valami bűnt, azt meg kell bánni és azonnal rendezni.

Ámen.